



ZOMER ZONDER MAMA

Scenario  
Kate Brown

Regie  
Sanne Vogel

V. 10.02

1 **EXT/INT. AUTO - DAG**

1

Het is zomer!

Een auto rijdt uit Amsterdam en door het platteland: van drukke straat tot file op de snelweg tot mooie schilderachtige beelden van het land.

SUZAN (10) en CONNIE (rond de 40), de moeder van Suzan, zitten in de auto.

Suzan is bezig iets te bekijken op haar smartphone.

Connie kijkt af en toe naar haar dochter.

Er liggen op de achterbank verschillende tassen en spullen. Onder andere een visnet, rolschaatsen, maar ook een kogelvrije vest en een helm.

Suzan houdt plotseling op met wat ze doet en kijkt haar moeder met stralende ogen aan.

SUZAN

Mam, weet je... je wordt de beste oorlogsreporter ter wereld.

Connie kan haar oren niet geloven.

SUZAN (CONT'D)

Net zo sterk als de mannen! Zelfs sterker!

Connie begint te lachen.

CONNIE

En jij...

Ze denkt na. Ze rijdt een bocht door.

CONNIE (CONT'D)

...jij gaat..

Maar voordat ze een antwoord kan bedenken...

2 **INT/EXT AUTO - DAG**

2

...springt Suzan bijna uit haar stoel.

Twee meisjes fietsen op de auto af.

Suzan draait zich naar Connie, een enorme glimlach op haar gezicht.

SUZAN

Yes!

Connie remt langzaam af.

De meiden fietsen langs de auto naast Suzan.

Suzan doet de autoruit open.

SUZAN (CONT'D)  
Joke! Simone!

JOKE en SIMONE duwen hun handen door het raam.

JOKE & SIMONE  
Suzan! Kom je morgen met ons chillen?

SUZAN  
Ja, 'tuurlijk kom ik!

Suzan steekt haar hoofd het raam uit.

Connie haalt haar voet van de rem, en de auto kruipt een klein stuk naar voren - ze wil weg.

JOKE & SIMONE  
Tot morgen dan!

SUZAN  
Tot morgen!

De auto gaat de ene kant op, de meiden de andere kant.

Suzan kijkt uit de achterrauit als Joke en Simone de bocht om gaan en verdwijnen.

3 **EXT/INT. OMA'S HUIS - AUTO - DAG**

3

De auto rijdt een oprit op.

Vóór Suzan en Connie staat een groot oud huis met een mooie wilde tuin.

OMA, een kwieke dame van in de zeventig komt de voordeur uit. Ze zwaait naar de auto.

Zodra de auto stopt springt Suzan eruit.

SUZAN  
Oma!

Ze rent naar haar Oma.

SUZAN (CONT'D)  
Ik ben zo blij dat ik weer bij je kom logeren!

Suzan en Oma omhelzen elkaar.

Connie stapt wat trager uit de auto.

Suzan trekt Connie naar haar en oma toe.

Het wordt één grote knuffelpartij.

SUZAN (CONT'D)  
Mijn twee lievelingsmensen!

Suzan glimlacht van oor tot oor.

Connie en Oma kijken elkaar lachend aan.

Suzan geeft Connie zó'n grote knuffel dat Connie's zonnebril bijna van haar hoofd af valt.

SUZAN (CONT'D)  
Mam, mag ik je zonnebril lenen?  
Zodat ik de hele, hele tijd aan je  
denk.

Connie zucht gespeeld overdreven, dan geeft de zonnebril aan Suzan.

CONNIE  
Let er goed op.

Weer omhelst Suzan Connie en Oma - zo vol liefde voor de twee vrouwen.

Oma kijkt Connie ernstig aan, bezorgd.

OMA  
(tegen Connie)  
En jij, let goed op jezelf.

Suzan kijkt op naar haar moeder.

SUZAN  
Ja, vergeet niet je kogelvrije vest  
aan te doen, mam.

Connie fronst. Oma ook.

Suzan omhelst haar 'twee lievelingsmensen' nog harder steviger.

4

**INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - DAG**

4

Buiten, het geluid van de vertrekkende auto.

Suzan komt de kamer binnen en staat in het midden van een zonovergoten zolderkamer.

Om haar heen liggen oude teddyberen, dozen met spelletjes, stapels boeken, een houten kasteel en een poppenhuis.

Suzan kijkt naar de spullen. Kijkt de kamer rond.

Ze glimlacht opgewonden.

Ze neemt een paar grote stappen en duikt op het bed.

SUZAN  
Hallo, bed. Hallo, kamer!

Suzan drukt een kus op het dekbed.

Ze rolt om en ligt op haar rug naar het plafond te staren. Er zijn sterren op het plafond geplakt, van het soort dat in het donker licht geeft.

5 **EXT. WEILAND - MEER - AVOND**

5

TITEL - ZOMER ZONDER MAMA

Suzan loopt door hoog gras in een weiland.

Ze kijkt om zich heen en spreidt haar armen alsof ze een vliegtuig is.

Ze rent en laat de wind door haar haar blazen.

Een brede glimlach op haar gezicht.

Vóór haar ligt een meertje met op de oever een treurwilg.

Suzan bereikt de oever van het meer.

Ze gaat zitten en trekt haar schoenen uit; ze steekt voorzichtig haar tenen in het water.

Er verschijnen piepkleine voorntjes, die aan haar voeten beginnen te knabbelen.

Suzan giechelt. Ze steekt haar hand in het water om te kijken of ze ook aan haar vingers knabbelen.

Dat doen ze.

6 **EXT. DORP - SPEELTUIN - DAG**

6

Suzan rent. Ze houdt in één hand haar visnet, in de andere een emmer.

Ze heeft de zonnebril van Connie op haar hoofd. Ze probeert 'm tijdens het rennen even aan te raken, om te voelen of hij er nog zit.

Ze komt glijdend tot stilstand en glipt in een ouderwetse draaimolen tussen Simone en Joke.

De meisjes kussen en omhelzen elkaar en zijn nog steeds heel blij elkaar te zien.

SUZAN  
Zullen we naar 't meer gaan?

Joke schudt 'nee'.

Joke en Simone kijken elkaar met een geheimzinnige blik aan.

JOKE  
(fluisterend)  
We moeten je iets laten zien.

De meiden trekken Suzan mee.

7

**EXT. BOSPAADJE - HEK - DAG**

7

Bladeren hangen boven een smal paadje en zwiepen in Suzans gezicht, als Simone en Joke haar meevoeren - ogenschijnlijk nergens naartoe.

Suzan weet niet wat ze ervan moet denken. Ze heeft wat moeite haar visnet en emmer door de bomen heen te sjouwen.

Joke en Simone worden stil en Joke begint aan één kant van het pad een opening in de bladeren te maken.

Joke wenkt Suzan dat ze dichterbij moet komen en er doorheen moet kijken.

Precies aan de rand van de bomen staat een hoge hek. Als Suzan door de takken en het hekwerk gluurt, ziet ze een gebouw. Een nieuw gebouw.

Suzan kijkt Simone vragend aan.

SIMONE  
(fluisterend)  
Dit is het asielzoekerscentrum.

Suzan gluurt weer naar het gebouw.

Het centrum bestaat uit een lelijk, modern gebouw en een paar bijgebouwen.

Ze ziet een paar mensen rondlopen.

SUZAN  
Moeten daar mensen wonen?

Simone en Joke halen hun schouders op.

JOKE  
(afkeurend)  
Mam zegt dat ze het zelfs nog gaan uitbreiden.

Terwijl ze naar het centrum kijken, komt uit een zij-ingang een groep kinderen naar buiten gestroomd.

Er zijn ongeveer tien kinderen van verschillende leeftijden. De afstand is te groot om ze goed te kunnen zien, maar hun bewegingen zijn natuurlijk en zelfverzekerd.

JOKE (CONT'D)

En al die kinderen moeten naar onze school.

Uit de verte onderscheidt één persoon zich van de rest. Een meisje van ongeveer even oud als Suzan.

Het meisje, kleurrijk gekleed in ogenschijnlijk traditionele zigeunerkledij, heeft overduidelijk de leiding. Ze wijst hierheen en daarheen, en deelt opdrachten uit.

Uit verschillende geheime opbergplaatsen komen stukken hout en touw tevoorschijn, en zelfs een wasbak van uit een keuken.

Suzan kijkt gefascineerd toe.

Het is alsof Joke en Simone er niet meer zijn.

Dat bevalt Joke niet. Het is niet wat ze had verwacht.

Als Suzan zich niet omdraait, probeert Joke de zonnebril van haar hoofd te meppen.

Suzan is haar te vlug af.

Joke ergert zich.

Ze richt haar aandacht op Simone.

JOKE (CONT'D)

Kom op! Laten we gaan.

Joke begint weg te lopen.

JOKE (CONT'D)

Naar het meer.

Als Simone niet onmiddellijk volgt, trekt Joke haar mee. Maar Simone blijft naar Suzan kijken, of zij ook komt.

SIMONE

Suzan.

Suzan kijkt nog steeds naar wat er zich bij het centrum afspeelt, maar als Simone haar roept, draait ze zich om.

Ze werpt nog een laatste blik op het zigeunermeisje, met tegenzin volgt Suzan daarna Joke en Simone het pad terug.

Suzan, Joke en Simone zijn aan de andere kant van het meer van de treurwilg.

Ze staan in het water, en vissen.

Alle drie meisjes hebben nu visnetten en kijken naar het water, stil en geconcentreerd.

Met een kreet van vreugde rent Joke met haar visnet naar Suzan.

JOKE

Kijk! Kijk! Ik heb er eentje!

Er ligt een visje in haar visnet.

Suzan loopt met Joke mee naar de emmer aan de kant van het water.

Ze stoppen het visje in de emmer die halfvol met water is.

Ze kijken naar het visje dat heen en weer zwemt.

SUZAN

Wat een mooie.

Joke en Suzan kijken elkaar glimlachend aan.

9

**INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - AVOND**

9

Oma en Suzan zijn pannenkoeken aan het bakken.

Suzan giet het beslag in de pan, Oma verspreidt het snel.

Oma maakt de randjes met een spatel los. Suzan pakt de pan met twee handen vast en gooit de pannenkoek de lucht in.

De pannenkoek komt nog net in de pan terecht.

Oma schudt de pannenkoek op zijn plaats, laat hem nog even bruin worden en haalt hem eruit.

SUZAN

Wat zou ze nu aan het doen zijn,  
Oma?

Oma kijkt even naar de klok. Ze lacht.

OMA

Ze verheugt zich omdat ze straks  
met jou gaat praten!

Suzan giechelt.

Oma giet nog meer beslag in de pan.

Suzan verspreidt het.

Deze laatste pannenkoek gaat zwierig de lucht in en landt precies in de pan.



Suzan klapt, onder de indruk.

10

**INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - AVOND**

10

Suzan fronst haar voorhoofd en, in opperste concentratie, volgt ze met haar vinger op de kaart de grens van het land waar Connie nu is.

Ze zit in kleermakerspositie op bed.

Ze kijkt naar haar smartphone. Ze probeert een Skype verbinding met Connie te krijgen, maar het lukt niet. Het is duidelijk dat dit niet de eerste keer is dat ze verbinding probeert te krijgen.

Suzan zucht, de frons op haar voorhoofd wordt nog dieper.

SUZAN

Nog één keer...

Ze drukt weer op het knopje.

En plotseling is Connie daar.

SUZAN (CONT'D)

Oh, Mam! Ik heb het ZO vaak geprobeerd!

Connie glimlacht, vol compassie.

CONNIE

Ja, zo gaat het hier soms, liefje.

Gerommel op de achtergrond. Connie kijkt even rond en knikt naar iemand buiten beeld.

CONNIE (CONT'D)

(weer tegen Suzan)

Wat heb je vandaag gedaan?

Connie buigt zich naar het scherm om zich beter op Suzan te kunnen concentreren.

SUZAN

Ik ben naar het meer gegaan. En...  
Ik heb een asielzoekerscentrum gezien.

CONNIE

Ja, Oma vertelde dat er eentje in de buurt is gekomen.

Even lijkt het erop dat ze de verbinding kwijtraken, maar dan is het beeld weer goed.

SUZAN  
Joke en Simone willen niet dat de  
asielzoekers hier blijven wonen.

CONNIE  
Dat denken veel mensen. Maar wat  
denk jij?

Suzan weet eigenlijk niet wat ze denkt.

SUZAN  
Hoe is het daar, Mam? En wanneer  
kom je op TV!?

CONNIE  
(lacht)  
Morgen waarschijnlijk. (...) En ik  
heb nog niet eens zoveel gezien.

Suzan kijkt een beetje teleurgesteld.

SUZAN  
Geen oorlog?

CONNIE  
Nee, nog niet.

Connie lacht en schudt haar hoofd.

11 **EXT. BOSPAADJE - HEK - AVOND**

11

Het wordt al donker. Suzan loopt het paadje over naar het  
hek.

Er is niemand op het veld.

Ze is teleurgesteld. Ze loopt langs het hekje. Ze laat er  
haar vingers overheen tikken terwijl ze loopt.

Dan houdt ze op.

Suzan staat opeens voor een gat in het hekwerk.

Voorzichtig klimt ze er doorheen.

12 **EXT. AZC - BOOMHUT - AVOND**

12

Suzan loopt over het veld. Het is helemaal stil.

Nu kan ze zien wat de kinderen uit het centrum de dag ervoor  
aan het doen waren.

Op het terrein van het asielzoekerscentrum staat een grote  
boom. De kinderen bouwen daarin een boomhut.

Suzan kijkt omhoog, is erg onder de indruk.

De boomhut is zeker nog niet af, maar de kinderen hebben een indrukwekkend begin gemaakt met verschillende stukken hout, groot en klein, de wasbak, en delen van oude boeken- en kleding kasten.

13

**EXT. AZC - BOOMHUT - DAG**

13

Het laatste beeld van de vorige scene verandert in daglicht.

Nu staat het zigeunermeisje onder de boom, precies waar Suzan de nacht ervoor stond.

Suzan, Joke en Simone staan weer in hun dichtbegroeide uitkijkpost.

Ze kunnen nu ook zien wat de kinderen uit het centrum aan het doen zijn.

De kinderen zijn alweer aan het werk: ze hebben touwen, wat gereedschap en een ladder. Ze zijn heel druk bezig.

Joke en Simone zien er ongerust uit.

JOKE

Dat is onze boom. Zij moeten er vanaf blijven.

SIMONE

Wij gingen er een boomhut in bouwen.

Suzan zwijgt.

JOKE

We zouden het dit jaar doen.

Joke tuurt weer boos door het hek.

JOKE (CONT'D)

Ze moeten stoppen. Nu!

Maar Joke maakt verder geen aanstalten om in actie te komen.

Suzan werpt een blik in de richting van het gat in het hek dat ze heeft gevonden, maar ze zegt niks.

Het zigeunermeisje is druk met spullen in de weer en vertelt de andere kinderen wat ze moeten doen.

Iedereen moet zijn steentje bijdragen. Zelfs de kleine kinderen krijgen iets te doen, al dragen ze maar iets piepkleins.

Suzan kan haar ogen weer niet van het zigeunermeisje afhouden.

Ze kan nu beter zien wat het meisje aanheeft: een lange jurk met een flodderige broek eronder en een hoofddoek, die met gouden munten lijkt versierd. Haar gewaad bestaat uit een mix van zwart en heldere kleuren, oker, roestbruin, groen en blauw.

Het meisje buigt zich naar een van de kleine kinderen. Ze haalt een ballon uit haar zak en begint die op te blazen.

Het jongetje kijkt ernaar en giechelt als de ballon groter wordt.

Het meisje maakt een knoop aan het einde van de ballon. Ze pakt een koord en een zakmes uit haar zak, snijdt een stukje van het koord af en bindt het aan de ballon.

Het jongetje houdt nu de ballon vast. Er ligt een reusachtige grijns op zijn gezicht.

Onder toeziend oog van het meisje klimt hij een paar treden de ladder op, en bindt de ballon vast aan een tak. Het is alsof hij de mooiste taak van de wereld heeft gekregen.

Er zijn wat oudere kinderen die samen met het zigeuner-meisje aan het werk zijn. Onder andere, een knappe jongen met een olijfkleurige huid. Suzan ziet dat Simone stiekem naar hem kijkt als Joke het niet ziet.

Er vormt zich een idee in Suzans hoofd. Ze wil met de kinderen uit het centrum gaan praten, ze wil met het meisje praten.

SUZAN  
(voorzichtig)  
Misschien kunnen we proberen  
vrienden met ze te worden?

Suzan neemt een stap naar voren, alsof ze dat meteen wilt doen.

Joke kijkt Suzan aan alsof ze iets totaal absurds heeft voorgesteld. En als Joke vervolgens Simone aankijkt, doet Simone haar na.

Suzan stopt en haalt haar schouders op.

SUZAN (CONT'D)  
Nou, het was maar een idee.

Simone en Joke zijn nu wat gerustgesteld, maar ze begrijpen helemaal niet waarom Suzan dit voorgesteld heeft.

14

**EXT. MEER - DAG**

14

Suzan, Joke en Simone staan weer te vissen.

Suzan ziet een visje en - langzaam - brengt ze haar visnet dichterbij. Stapje voor stapje.

Net op het moment dat ze het visje wil vangen, valt er een schaduw tussen haar en het visje.

Het visje zwemt snel weg.

SUZAN  
Jeetje, Joke!

Joke is gekwetst.

SUZAN (CONT'D)  
Kan je niet een beetje opletten?!

JOKE  
Ik deed niks!

Suzan gaat rechtop staan.

SUZAN  
Jawel.

Joke plonst haar visnet in het water.

Suzan staart haar aan.

Simone speelt de vrede-stichter.

SIMONE  
Jongens, hier zijn een heleboel visjes.

Suzan en Joke staren elkaar nog steeds aan.

Dan gaan ze naar Simone toe. Maar de spanning is nog steeds voelbaar.

15

**INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - AVOND**

15

Suzan schiet de keuken in. Ze zoekt de afstandsbediening van de televisie.

Ze kan hem nergens vinden.

Ze haalt stapels tijdschriften en boeken overhoop, kijkt onder borden.

Oma komt binnen en pakt de afstandsbediening van zijn vaste plaats, een plank bij de deur.

Lachend geeft ze hem aan Suzan.

Suzan zet de televisie aan.

Op het scherm loopt Connie door een gebombardeerde straat. Ze is op haar gemak in de omgeving en straalt zelfvertrouwen uit.

CONNIE

Gisteravond is hier een bom  
gevallen.

Connie loopt verder. We zien nu dat het gebouw achter haar helemaal geen voorkant meer heeft.

CONNIE (CONT'D)

Ik hoef u nauwelijks uit te leggen  
hoe erg de verwoestingen zijn.

Ze loopt langs een opgeblazen appartement waarin we nog een bed en kledingkast kunnen zien.

CONNIE (CONT'D)

Er is geen sprake van het staakt-  
het-vuren waarop werd gehoopt, en  
zelfs de verwoede  
onderhandelingspogingen achter de  
schermen zijn tijdelijk opgeschort.

Connie gebaart naar de puinhopen om haar heen.

CONNIE (CONT'D)

De situatie lijkt hopeloos.

Suzan staart naar het scherm: naar Connie.

Suzan gaat dichterbij de televisie staan en doet alsof ze Connie's rug ook wilt zien.

Na een moment ziet ze er gerustgesteld uit.

SUZAN

Ze heeft hem aan. Mooi.

Op de achtergrond praat Connie door, maar we kunnen niet horen wat ze precies zegt.

OMA

Wat?

SUZAN

Haar kogelvrije vest.

Oma kijkt een beetje verbaasd.

OMA

O.

SUZAN

Ze haat het. Ze zegt dat het  
zweterig is en ongemakkelijk zit.

We gaan terug naar Connie, die staat bij de grote poort van een gebouw.

Terwijl ze spreekt, horen we - heel zachtjes - de stemmen van kinderen.

CONNIE

Hier, waar ik nu sta, hoorde je gisteren nog de stemmen van kinderen die druk bezig waren met hun schoolwerk.

Geleidelijk verdwijnen de kinderstemmen.

CONNIE (CONT'D)

Gelukkig waren de kinderen gisteravond thuis. Vandaag hoor je in dit gebouw niets meer dan een ijzingwekkende stilte.

En daarmee is de uitzending afgelopen. We snijden hard terug naar de NIEUWSLEZER in de studio.

16

**INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - AVOND**

16

De kaart ligt naast Suzan op het bed. Ze heeft nu de stad waar Connie is met rood gemarkeerd.

Suzan glimlacht als ze naar Connie luistert.

CONNIE

Denk je dat ik de straat op had durven gaan zonder dat vest?

Het beeld van Connie is helemaal scherp.

CONNIE (CONT'D)

Terwijl ik wist dat ik dan ruzie met jou zou krijgen?

Het geluid knettert een beetje, de verbinding is niet heel goed.

Suzan lacht.

SUZAN

Weet je wat ik ga doen?

CONNIE

Nee...

SUZAN

Ik ga nu een reportage voor jou doen. Ik heb ook een nieuwsbericht.

Connie kijkt blij verrast.

CONNIE

O. Wat leuk.

Suzan gaat kaarsrecht op zitten en 'speelt reportertje'.

SUZAN

(grappig overdreven)

Op een dag, komt er waarschijnlijk  
oorlog in een dorp in Nederland.

Bij Connie horen we op de achtergrond iets dat als  
geweerschoten klinkt, maar Suzan blijkt het niet te horen.  
Connie wel.

Suzan gaat onverstoord door met haar gespeelde reportage.

SUZAN (CONT'D)

De mensen in het dorp houden niet  
van de vreemdelingen die in het  
dorp zijn komen wonen.

Connie blijft aandachtig maar Suzan luisteren.

SUZAN (CONT'D)

Deze mensen worden boos en het is  
onduidelijk hoe ver ze zullen gaan  
om hun woede te uiten.

We horen op de achtergrond weer geweerschoten. Nu merkt Suzan  
het wel.

SUZAN (CONT'D)

(weer de normale Suzan)  
Wat is dat?

CONNIE

(denkt heel even na)  
Vuurwerk.

SUZAN

O.

Suzan ziet er niet helemaal overtuigd uit.

LATER:

Suzan staart naar buiten. Het begint donker te worden.

Ze neemt een besluit en gaat naar de andere kant van de  
kamer.

Ze pakt een oude sieraden-kist van een plank. Ze kijkt erin.  
Er zitten mooie sieraden in die Suzan van Oma heeft gekregen.  
Ze denkt na, dan haalt ze er een ketting uit.

Een mooie oude ketting van zilver met een blauw-groene steen.



17      **EXT. BOSPAADJE - HEK - BOOMHUT - AVOND**      17

Het wordt al donker. Suzan loopt het paadje weer af naar het gat in het hek.

Ze klimt er doorheen en loopt over het veld. Het is weer helemaal stil.

Suzan haalt de zilveren ketting met blauw-groene steen uit haar broekzak tevoorschijn.

Ze zoekt een goeie plek op de boom waar ze de ketting kan ophangen.

Ze vindt een kleine tak, dichtbij waar je de boom in zou klimmen. Ze hangt de ketting zorgvuldig aan de tak. Ze kijkt er een moment naar, en gaat dan weg.

Wat Suzan niet ziet, is het silhouet dat haar vanuit een raam in het AZC bekijkt. En ook niet dat het meisje via de achterdeur van het centrum naar buiten glipt en de boom nadert.

18      **EXT. BOSPAADJE - NACHT**      18

Suzan duwt zachtjes een weg door de bomen. Een stuk van haar haren zit even vast aan een takje. Suzan weet het los te krijgen en loopt door.

19      **EXT. BOSPAADJE - NACHT**      19

Het is helemaal stil behalve het zachte geluid van Suzan's voetstappen.

Suzan stopt. Ze luistert naar de stilte.

Ze glimlacht. Tevreden.

Dan gaat ze weer naar het huis van Oma.

20      **EXT. DORP - SPEELTUIN - DAG**      20

Suzan zit op de draaimolen en wacht op Joke en Simone, visnet en emmer bij de hand, maar de meiden zijn nergens te zien.

Uiteindelijk staat ze op, en loopt in de richting van het AZC.

21      **EXT. BOSPAADJE - DAG**      21

Joke en Simone zijn ook niet op de plek waarvan ze normaliter de AZC kinderen bespioneren.

Suzan weet even niet wat ze moet doen, maar dan hoort ze Joke en Simone's stemmen.

Ze komen uit de richting waar Suzan de opening in het hek heeft gevonden.

Suzan weet dat dit geen goed teken is.

Ze gaat zo snel mogelijk naar de opening.

22

**EXT. BOSPAADJE - HEK - DAG**

22

Suzan ziet dat Joke en Simone de opening in het hek hebben ontdekt. Ze ziet ook dat ze ruzie maken.

Ze staat van een afstand te kijken.

SIMONE

Maar ik wil er niet doorheen.

JOKE

Waarom niet. Ben je bang of zo!?

Geen antwoord van Simone. Ze kijkt weg en ziet dan Suzan.

Suzan voelt zich nu gedwongen om naar de meisjes toe te gaan.

SUZAN

Wat zijn jullie aan het doen?

Joke is nog steeds boos op Simone, ze blijft haar aanstaren.

JOKE

We gaan ze uit onze boom gooien.

Simone kijkt naar de grond.

Suzan kijkt naar de boom.

Er zijn geen kinderen bij de boomhut te zien.

SUZAN

Maar er is niemand.

Nu wordt Joke echt boos.

JOKE

Dus, als ze komen, zijn we er klaar voor!

Suzan heeft hier geen antwoord op.

JOKE (CONT'D)

(uitdagend)

Ga je mee Simone?

Simone weet dat ze mee moet.

Suzan kijkt hoe ze door het gat gaan.

Ze wil niet mee, maar ze wil ook niet dat ze zonder haar gaan.

23

**EXT. AZC - BOOMHUT - DAG**

23

Suzan wurmt zich door het gat, achter Simone aan.

Joke loopt heel snel naar de boom.

Simone loopt wat langzamer.

Suzan komt als laatste aan onder de boom.

JOKE

Deze boom is van ons.

Ze loopt om de boom heen.

JOKE (CONT'D)

Zie je wel!

Ze gebaart naar Suzan dat ze moet komen.

Suzan loopt ook om de boom heen.

Waar Joke staat zijn de letters 'J & S' in de boomschors gesneden. Daaronder: 'BFF'.

JOKE (CONT'D)

Dat was in de herfstvakantie.

SIMONE

*Best friends forever!*

Maar Simone's gezichtsuitdrukking laat zien dat ze wat minder overtuigd is dan haar woorden dat zijn.

Ze kijken met z'n drieën omhoog.

Joke aarzelt even, dan grijpt ze een touw dat vanuit de boomhut omlaag bungelt en trekt zichzelf omhoog.

JOKE

Komen jullie?

Van boven kijkt ze neer op Suzan en Simone, schommelt een beetje aan het touw en trekt provocerend haar wenkbrauwen op.

Precies op dat moment gaat de zijdeur van het centrum open, en stromen de kinderen naar buiten.

Suzan ziet hen het eerst.

Joke volgt haar blik. Jokes blik verhardt, hoewel ze bang is.

Simone ziet de kinderen het laatst. Ze doet een stap naar achteren.

De kinderen van het centrum zien de drie meisjes eerst niet.

Dan ziet het jongetje dat de dag ervoor de ballon in de boom hing, Suzan. Hij begint te wijzen en te roepen.

Het zigeunermeisje staat naast hem. Ze kijkt eerst naar Suzan en Simone, dan omhoog de boom in, waar ze ook Joke ontdekt.

Met ogen die vuur schieten, marcheert ze naar de voet van de boom. De sjaal om haar hoofd schiet naar achteren.

Als ze dichterbij is, herkent het meisje Suzan van de avond daarvoor. Suzans ketting hangt om het meisje's hals. Onbewust raakt ze de ketting even aan.

Suzan ziet dat ze haar ketting draagt. Ze wordt er blij van.

Het meisje ziet dat ze het gemerkt heeft.

Even weet Suzan dat ze vrienden kunnen worden, maar dan kijkt het meisje weer omhoog naar Joke.

RANA

Eruit. Nu.

Joke verroert zich niet.

Als Joke niet doet wat haar gezegd wordt, grijpt het meisje het touw waarmee Joke de boom in is geklommen, en rukt er uit alle macht aan.

De plank waarop Joke balanceert, kiepert onmiddellijk uit de boom. En Joke ook, maar ze weet nog net een tak te grijpen om haar val te breken.

Het meisje ziet er even compleet verbaasd uit dat Joke daadwerkelijk is gevallen.

Suzan probeert snel de situatie in te schatten. Ze loopt naar Joke toe, die op de grond zit, en steekt haar hand uit.

Joke pakt Suzans hand en Suzan trekt haar overeind. Joke staat naast Suzan en veegt haar kleren schoon.

Suzan draait zich om en fixeert haar blik op het meisje.

SUZAN

Je hebt haar pijn gedaan.

Het meisje vermant zich, ze verhardt.

RANA

Ze zat in onze boomhut.

JOKE

Die boom is van ons!

Als het meisje een stap in Joke's richting doet, schuift Suzan ertussen.

SUZAN

Je had haar geen pijn hoeven doen.

Ze staat kaarsrecht, ze probeert zich langer te maken dan ze is, en kijkt het meisje strak aan.

Even ziet ze het meisje twijfelen. Maar ze kijkt naar de andere kinderen en dan dringt door dat ze actie van haar verwachten.

Ze gaat op Suzan af, haar arm gaat omhoog, en ze geeft haar een duw.

Suzan wankelt, maar ze blijft overeind.

Het meisje deelt een vuistslag uit, maar Suzan bukt op tijd.

Het meisje slaat weer, Suzan verliest haar zelfbeheersing en springt op haar af.

De meisjes pakken elkaar vast, ze worstelen.

Op de achtergrond doet Simone nog een stap naar achteren.

Joke kijkt, wit weggetrokken van angst, toe.

Simone trekt aan Jokes arm, ze gebaart dat ze er vandoor moeten gaan en Suzan achter moeten laten.

Joke schudt haar hoofd. Ze is dapper genoeg om te blijven staan, ze wil Suzan niet in de steek laten. En het ziet er niet naar uit dat Suzan gaat winnen.

Dan verliest het meisje heel even haar grip.

Suzan ziet haar kans schoon.

Ze geeft het meisje een vuistslag.

Het meisje valt.

Niemand verroert zich. Iedereen kijkt zwijgend naar het meisje.

Dan kijkt iedereen naar Suzan.

Suzan is ontzet door wat ze heeft gedaan; ze rent zo snel als haar benen haar willen dragen in de richting van de opening in het hek.

Joke en Simone snellen achter haar aan.

De kinderen van het centrum zijn te overrompeld om de achtervolging in te zetten.

24

**EXT. BOSPAADJE - HEK - DAG**

24

Suzan dringt zich door het hek. Joke en Simone komen achter haar aan. Simone kijkt nogal schaapachtig.

Suzan stopt en kijkt in de richting van de boom en de kinderen.

Ze ziet dat het zigeunermeisje overeind wordt geholpen.

Suzans gezicht is een en al bezorgdheid.

Het is alsof Joke Suzan voor het eerst ziet. Ze merkt Suzans bezorgdheid niet op. Suzan is een held als je het haar vraagt.

JOKE

Dat was echt helemaal geweldig,  
Suzan!

Joke slaat met haar vuist in de lucht en doet een dansje in de richting van de kinderen van het centrum.

Maar de kinderen zijn te ver weg om het te zien en er kijkt trouwens niemand.

Simone lacht bemoedigend naar Suzan. Suzan ontwijkt Simones blik en kijkt kwaad naar Joke.

Joke gaat zo op in hun triomf dat ze het niet merkt.

JOKE (CONT'D)

Wat zullen we doen? Laten we het  
vieren.

Suzan keert zich naar Joke.

SUZAN

Wat wij gedaan hebben was stom,  
Joke.

De meisjes staren elkaar aan.

Suzan is razend en kijkt Joke totaal niet-begrijpend aan.

SIMONE

Maar...

Suzan spuugt nu haar gal tegen Simone.

SUZAN

En jij, ik zag je heus. Joke wilde  
tenminste niet weg. Maar jij, jij  
had me daar gewoon achterlaten.

Simone kijkt beschaamd naar de grond.

Suzan draait zich abrupt om en stampst weg. De twee meisjes staren haar na.

Suzan kalmeert pas als ze bijna bij het hekje van Oma's huis is.

Ze stopt bij het hekje om te zien of Joke en Simone haar gevolgd zijn.

Blij dat dat niet zo is, stapst ze de tuin in.

25

**EXT. OMA'S HUIS - TUIN - DAG**

25

Door het keukenraam ziet Suzan Oma door het huis scharrelen.

In plaats van naar binnen te gaan, ontloopt Suzan haar.

Ze gaat naar de schommel, die tussen wat bomen achter in de tuin hangt, en gaat erop zitten.

Bijen zoemen druk rond de rozen. Suzan schommelt zachtjes heen en weer.

Ze doet haar ogen dicht om beter na te denken. Dat werkt niet, dus doet ze ze weer open en probeert alles op een rijtje te zetten.

Ze is nog steeds in de war. Ze zucht en wrijft over de pijnlijke knokkels van haar hand.

Er klinken naderende voetstappen op het tuinpad. Suzan neemt aan dat het Oma is.

Dan beseft ze dat de stappen te licht zijn voor een volwassene.

Het meisje verschijnt.

Suzan springt van de schommel, half en half verwachtend dat ze zich moet verdedigen.

Het meisje schudt haar hoofd.

De twee meisjes kijken elkaar aan.

Het meisje lacht aarzelend.

RANA

Ik heet Rana.

Suzan kan even niet geloven dat het meisje daar is. Suzan aarzelt voor ze iets zegt en is nerveus.

SUZAN

Ik ben Suzan.

Het meisje glimlacht weer. Suzan ook.

26

**EXT. WEILAND - DAG**

26

Suzan en Rana lopen door het weiland naar het meer.

Ze lopen een stukje van elkaar af; uit hun lichaamstaal blijkt dat ze heel verlegen zijn.

Rana ziet eruit als een trotse zigeunerin. Door haar kleren lijkt ze ouder dan ze is. Suzan is een gewoon meisje van tien in T-shirt en korte broek.

Zo nu en dan kijken ze even vluchtig opzij, alsof ze elkaars gedachten proberen te raden. Ze doen allebei hun uiterste best oogcontact te vermijden.

Omdat Suzan zo bezig is met Rana, merkt ze de paarden vóór hen niet op.

Ze lopen er bijna tegenop.

Suzan verstijft.

Rana merkt het direct.

RANA

Ben je bang voor paarden?

Suzan wil eigenlijk liegen, maar haar angst voor paarden is zo groot dat ze Rana niet voor de gek zal kunnen houden.

SUZAN

Ja.

Rana kijkt Suzan even onderzoekend aan.

Dan pakt ze haar bij de arm. Ze leidt haar rechtstreeks naar de twee paarden.

Rana aait ze. Ze neemt Suzans hand en legt hem op de neus van eerst het ene, dan het andere paard. De twee paarden lijken even gestrest door de ervaring als Suzan.

RANA

Ze weten dat je bang bent. En ze begrijpen niet waarom, daarom vertrouwen ze je niet.

SUZAN

O.

Suzan wil doorlopen.

Rana is gefascineerd door de situatie. Maar nadat ze nog even heeft gekeken, geeft ze Suzan haar zin.



De twee meisjes lopen door naar het meer. Dichter bij elkaar ditmaal, maar nog steeds niet helemaal op hun gemak.

27

**EXT. MEER - DAG**

27

Wanneer de meisjes bij het meer aankomen, bukt Rana bij de rand van het water, en zoekt met haar handen tussen de stenen die daar liggen. Ze vindt wat ze zoekt.

Rana maakt zich lang en gooit een steen. Hij ketst perfect over het water.

Suzan kijkt toe.

Suzan doet haar schoenen uit en dompelt haar tenen in het water, net als ze zou doen wanneer ze alleen zou zijn. Ze steekt haar vingers in het water, zodat de voorntjes eraan kunnen knabbelen.

Rana kijkt toe en doet Suzan na.

Wanneer de voorntjes aan haar vingers knabbelen, begint Rana te giechelen.

RANA  
Het kietelt.

Suzan giechelt ook.

De twee meisjes zitten even zwijgend naast elkaar. Rana kijkt vanuit haar ooghoeken naar Suzan. Dan steekt ze haar hand in haar kleren en trekt een grote reep chocolade te voorschijn.

Met een brede lach geeft ze hem aan Suzan.

RANA (CONT'D)  
Die is voor jou.

Suzan neemt het cadeau aan met een even grote grijns.

SUZAN  
Bedankt.

Rana en zij gaan onder de treurwilg zitten, ver weg van de buitenwereld.

Suzan maakt de reep chocola open en geeft Rana een groot stuk, voordat ze zelf een flinke brok neemt.

SUZAN (CONT'D)  
Waar kom je vandaan?

Suzans woorden zijn onverstaanbaar, doordat ze haar mond vol chocola heeft. Rana en zij lachen.

Suzan slikt de chocola door en probeert het opnieuw.

SUZAN (CONT'D)  
Waar kom je vandaan?

RANA  
Syrië.

SUZAN  
Oh, ja. Jullie hebben een oorlog  
daar. Mijn moeder...

Als Rana het woord 'moeder' hoort, onderbreekt ze Suzan.

RANA  
Waar kom jij vandaan? (...) Jij  
bent niet van hier.

SUZAN  
Amsterdam.

Rana laat het woord even op zich inwerken.

RANA  
Amsterdam. Dat is de grote stad,  
toch?

Suzan knikt.

RANA (CONT'D)  
Ik zou daar graag een keer willen  
gaan.

SUZAN  
Kom jij uit de hoofdstad? Ik  
bedoel, in Syrië?

Rana staat op het punt antwoord te geven, maar stopt dan. Wat ze zegt is duidelijk niet wat ze eerst ging zeggen.

RANA  
Natuurlijk niet. Ik ben zigeunerin.  
Ik heb in een caravan gewoond.

Rana denkt na.

RANA (CONT'D)  
Dat kan niet in de stad.

Rana klinkt een beetje alsof ze probeert zich zelf te overtuigen, maar Suzan merkt dit niet.

Suzan steekt haar hand uit en streelt met haar vingers de stof van Rana's kleren.

SUZAN  
Ben je echt een zigeunerin?

RANA  
(klein beetje agressief)  
Ja.

Rana denkt even na, dan rolt op haar zij en kijkt Suzan aan met een geheimzinnige, theatrale glimlach.

Rana ziet dat Suzan dat leuk vindt. Ze staat op en borstelt zich af, als een actrice die op het punt staat het toneel op te gaan.

Rana vlecht zichzelf door de tenen van de treurwilg.

Het ene moment zichtbaar, het volgende verdwenen.

Suzan kijkt geboeid toe.

Rana steekt haar hoofd door de wilgentenen en trekt een geheimzinnig gezicht.

RANA (CONT'D)  
Zou mevrouw mijn prachtige stoffen willen zien? Of misschien de sieraden? Handgemaakt, echt zilver allemaal.

Dan verdwijnt Rana weer.

Het is muisstil op het plekje in de schaduw van de boom, waar Suzan zit.

Niets beweegt.

Zelfs geen teen of tak van de boom.

Suzan staat op het punt Rana te roepen.

Dan springt Rana als een duveltje uit een doosje uit de takken te voorschijn. Suzan schrikt.

RANA (CONT'D)  
Kom mee naar mijn wagen, mevrouw.  
Ik heb nog meer kleuren, daar.  
Zijde, fijne zijde uit India.  
Helemaal door Afghanistan  
gesmokkeld. Ik laat u zien waar ik  
mijn zilverwerk maak, dan weet u  
dat het echt is.

Suzan begint wild te giechelen om Rana's opvoering en Rana ploft weer naast haar op de grond.

Plotseling is Rana weer een heel normaal meisje.

RANA (CONT'D)  
Je zonnebril is leuk.

Suzan zet hem af.

SUZAN  
Wil je 'm proberen?

Suzan geeft de bril zonder aarzelen aan Rana en Rana zet hem op.

Dan geeft ze hem terug.

Suzan zet de zonnebril op en gaat weer liggen. Ze kijkt naar de boom.

SUZAN (CONT'D)  
Heb je zin om morgen mee te gaan zwemmen?

Rana kijkt opeens heel ongerust.

RANA  
Ik heb geen zwemkleren.

Suzan ziet de uitdrukking op Rana's gezicht niet.

SUZAN  
Je kunt iets van mij lenen.

Suzan lacht en kijkt naar de lucht.

Rana probeert haar onrust weg te drukken.

28 **INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - AVOND**

28

Oma en Suzan wassen in stilte af na het eten.

Suzan wast af, Oma droogt af.

Suzan spoelt alles na in een aparte bak. Ze doet haar uiterste best om te zorgen dat er geen druppel schuim achterblijft op de spullen die ze aan Oma doorgeeft.

Van waar ze staan, kunnen Suzan en Oma de oprit zien.

Net als ze bijna klaar zijn, verschijnen Joke en Simone op de oprit. Ze lopen naar het huis.

Halverwege de oprit stoppen de meisjes en ze lijken te overleggen of ze verdergaan.

Het is duidelijk dat Simone Suzan wil opzoeken.

Ze haalt Joke over om mee te gaan.

29 **INT/EXT. OMA'S HUIS - VOORDEUR - AVOND**

29

Suzan doet de voordeur open voor Joke en Simone. Ze kijkt van Simone naar Joke en weer terug naar Simone.

Niemand zegt iets. Joke kijkt stuurs, Simone nerveus.

Simone lacht naar Suzan.

Suzan glimlacht neutraal terug. Ze is nog steeds boos, maar ze weet dat het Simone was die haar wilde opzoeken, en dat vindt ze echt aardig van haar.

SUZAN

Hoi.

Simone raapt al haar moed bij elkaar om Suzan te vertellen waarom ze langskomen.

SIMONE

Heb je zin om morgen mee te gaan karten? We gaan met Jokes vader.

Suzan aarzelt.

SUZAN

Klinkt leuk...

Haar worden sterven weg.

Simone glimlacht, aanmoedigend.

Nu Suzan kijkt van Simone naar Joke.

Joke haalt haar schouders op. Suzan kan meegaan als ze dat wil, haar laat het koud.

Suzan houdt Jokes blik even vast en richt zich dan weer naar Simone.

SUZAN (CONT'D)

Ik kan niet, ik heb Oma beloofd in de tuin te helpen.

Simone ziet er echt teleurgesteld uit.

Joke is blij en ze doet geen moeite dat te verbergen.

Terwijl Suzan staat te kijken hoe Joke en Simone weglopen, draait Simone zich om. We zien dat ze gekwetst is.

30

**EXT. AZC - DAG**

30

Van buiten zien we de balie waar de bewaker zit.

Oma en Suzan staan met de bewaker te praten.

Rana komt uit een zijdeur en loopt naar ze toe.

Oma praat nog even met de bewaker, dan mag Rana met ze mee.

31 INT. ZWEMBAD - KLEEDHOKJES - DAG

31

Zwembadgeluiden.

Suzan staat te wachten voor een kleedhokje.

De deur van het kleedhokje zit op slot. Suzan is een beetje geërgerd dat Rana er zo lang over doet.

Heel langzaam zwaait de deur van het kleedhokje open.

Rana staat in de deuropening in een oud, verschoten badpak van Suzan.

Ze is mager en ziet er heel kwetsbaar uit zonder haar zigeunerklaren.

Ze komt met haar armen om haar lichaam geslagen, aarzelend het hokje uit.

Suzan heeft niet in de gaten hoe naakt Rana zich voelt.

32 INT. ZWEMBAD - DAG

32

Oma is al in het zwembad, wanneer de twee meisjes uit de kleedhokjes komen.

Suzan en Rana staan op de rand. Suzan kijkt naar Rana.

SUZAN

Klaar?

Rana lijkt er alles behalve klaar voor, maar Suzan ziet het niet.

Suzan duikt erin.

Rana blijft staan treuzelen op de rand van het zwembad. Nu ze daar alleen staat, is ze zichtbaar bang.

Ze kijkt hoe Suzan door het water weg racet. Even lijkt het of ze gaat huilen.

Rana worstelt met de drang zich om te draaien en weg te rennen. Ze overwint haar angst en loopt naar het trapje.

Rana dwingt zichzelf het water in te gaan.

Nadat ze stapje voor stapje het trapje is afgegaan en tot haar middel in het water staat, rilt ze en hapt paniekerig naar adem, maar ze gaat er niet uit.

Rana loopt door het water naar de kant van het zwembad. Ze kiest zorgvuldig positie en leunt quasi-nonchalant tegen de kant.

Suzan duikt naast Rana op uit het water en grijnst.

SUZAN (CONT'D)

Kom op.

Suzan gaat er weer vandoor, genietend van het water.

Rana kijkt haar na. Ze blijft staan waar ze staat.

Oma zwemt naar Rana toe.

Rana ziet eruit alsof ze betrappt wordt op iets dat niet mag.

Eerst zegt Oma niets tegen Rana. Ze leunen samen zwijgend tegen de kant. Maar Oma merkt wel dat Rana bang is.

Ze kijkt naar Rana en lacht.

OMA

(heel vriendelijk)

Kan je zwemmen, Rana?

Rana verstart. Kijkt afwerend.

LATER:

Het scherm dreigt bedolven te worden onder grote spatten water.

Suzan en Oma proberen Rana te leren zwemmen.

Rana houdt met twee armen een zwemplankje vast. Ze trappelt woest met haar benen, maar ze komt nauwelijks vooruit.

SUZAN

Waarom probeer je de zwembandjes niet? Ik weet zeker dat het daarmee beter gaat.

Rana kijkt kwaad.

RANA

Die zien er stom uit. (...) En ze zijn trouwens toch te klein.

Suzan haalt haar schouders op.

Oma lacht bemoedigend. Ze probeert de spanning wat weg te nemen.

OMA

Probeer het nog eens, Rana. Het gaat goed.

Rana probeert het opnieuw, en deze keer gaat het beter. Ze komt tot halverwege het zwembad.

Suzan klapt enthousiast.

SUZAN

Yesss!

Maar Rana reageert niet zoals ze had verwacht.

Rana gaat staan en gooit het plankje Suzans kant op.

Haar houding is veranderd. Ze stampt naar de kant, klimt het zwembad uit en rent naar de kleedkamers.

Suzan staat Rana met open mond na te kijken.

33

**INT. ZWEMBAD - KLEEDHOKJES - DAG**

33

Suzan loopt de kleedruimte in. Ze kijkt om zich heen.

Het is er stil en verlaten. We horen in de verte alleen het gespetter en gegil van mensen die zich in het zwembad vermaken.

SUZAN

Rana! (...) Rana!

Niets.

Dan, wanneer Suzan door het gangpad tussen de kleedhokjes loopt, hoort ze het geluid van een deurgrendel die snel weggeschoven wordt, en wegrennende voetstappen.

Rana schiet uit het kleedhokje en verdwijnt zonder om te kijken in de richting van de uitgang.

Suzan wil haar achternagaan, maar het is te laat, ze is al weg.

Ze loopt naar het kleedhokje en kijkt erin.

Het badpak dat ze Rana had geleend, ligt afgedankt op het bankje.

34

**EXT. AZC - INGANG - DAG**

34

Suzans haar is nog nat van het zwemmen. Ze heeft haar zonnebril op.

Ze bestudeert het asielzoekerscentrum van een afstandje. Ze duwt haar zonnebril omhoog en zet hem op haar hoofd.

Ze loopt langs de rood met witte slagboom, die voorkomt dat auto's onaangekondigd het terrein oprijden, naar de dubbele deur.

Suzan duwt de deur open en verdwijnt naar binnen.



35

**INT. AZC - HAL - DAG**

35

Vanbinnen ziet het centrum er precies zo uit als je vanbuiten zou verwachten. Lelijk modern.

Er staat een hokje waar een bewaker zou moeten zitten - maar die zit er niet. Suzan ziet dat hij in een achterkamertje een kop thee aan het zetten is.

De bewaker heeft haar niet gezien.

In de verte klinkt stemgeluid. Het galmt, waardoor het onduidelijk is waar het vandaan komt.

Suzan staat moederziel alleen in de grote hal. Ze weet heel goed dat ze hier niet zou moeten zijn.

Ze dwingt zichzelf door te lopen.

Suzan gaat meer deuren door en komt in een lange, smalle gang.

Aan één kant van de gang staat een kamerdeur open. Suzan gluurt naar binnen en springt achteruit.

Er ligt een oude vrouw. Eerst lijkt het alsof ze slaapt, maar dan doet ze haar ogen open en kreunt, waardoor Suzan opnieuw schrikt.

Suzan deinst terug. In paniek.

In haar verwarring gaat ze terug naar de hal. Ze is de bewaker vergeten.

De man zit weer op zijn plek. Hij springt op vanachter zijn bureau, als hij Suzan in het oog krijgt.

BEWAKER

Wat doe jij hier?!

De bewaker loopt op Suzan af.

SUZAN

Maar, ik wilde alleen Rana zien.

Hij duwt de deuren van het centrum open en sleurt Suzan mee naar buiten.

36

**EXT. AZC - VELD - DAG**

36

Suzan zit op een muurtje te wachten. Ze kijkt op.

Rana komt naar haar toegelopen. Als ze dichterbij is, ziet Suzan dat ze zenuwachtig is.

Rana gaat naast Suzan zitten. Ze kijkt haar nauwelijks aan. Ze is heel stil.

Suzan draait zich naar Rana, maar als Rana haar blik niet beantwoordt, kijkt ze weer omlaag, naar haar schoot.

Nu draait Rana zich om en kijkt naar Suzan.

Ze beginnen alle twee tegelijk te praten.

RANA

Sorry.

SUZAN

Sorry.

Suzan lacht. Rana ook.

De paarden die Rana en Suzan de dag ervoor ontmoet hebben, staan dicht bij het asielzoekerscentrum.

Rana staat op en wenkt Suzan mee te komen.

Suzan volgt haar.

Wanneer ze bij de paarden aankomen, pakt Rana wat suikerklontjes uit haar zak en geeft er een paar aan Suzan om aan een van de paarden te geven.

Suzan steekt aarzelend haar hand uit, het paard eet het suikerklontje op.

RANA

Wil je erop?

Suzan aarzelt. Ze kijkt naar Rana en dan naar het paard.

SUZAN

Nee, vandaag niet.

Als Rana niets zegt maar kijkt haar gewoon recht in de ogen, schudt Suzan haar hoofd.

RANA

Je gaat je zo goed voelen als je het doet.

Suzan bestudeert het paard.

Het is duidelijk van haar gezicht af te lezen dat ze bang is, maar ze neemt toch een stap naar voren.

En dan nog een stap... totdat ze echt naast het paard staat.

Het paard hinnikt even.

Suzan staat helemaal stil totdat het paard weer stil is.

Dan, zachtjes, brengt ze haar hand omhoog en aait ze het paard.

Rana kijkt toe.

Suzan gaat dichterbij het hoofd van het paard. Ze gaat op haar tenen staan en ze aait het voorhoofd.

Het paard en Suzan kijken elkaar aan.

Dan kijkt Suzan Rana aan.

SUZAN

Oké.

Rana komt naast Suzan staan en buigt door haar knieën. Ze vouwt haar handen in elkaar als een stijgbeugel.

Suzan zet voorzichtig haar voet op Rana's handen.

Met een klein zetje van Rana zit Suzan op het paard.

Even voelt Suzan zich vreselijk duizelig en bang. De grond lijkt erg ver weg.

Dan springt Rana achter haar op het paard.

Rana stuurt het dier stapvoets door het veld.

Suzans gezicht licht op van blijdschap.

RANA

Zie je nou wel! Het is echt leuk.

Suzan knikt. Dat is het ook.

We zien dat Rana even nadenkt, voordat ze doorpraat.

RANA (CONT'D)

Zigeuners zwemmen niet, weet je.  
Wij rijden paard. In Syrië hebben paarden de kleur van goud, zodat ze niet opvallen in de woestijn.

Rana's gezichtsuitdrukking verandert, er komt een verhaal.

RANA (CONT'D)

Mijn paard heette Melekush. Hij werd op dezelfde dag geboren als ik en we groeiden samen op. Zodra we oud genoeg waren, droeg hij me overal naartoe.

Rana wacht om Suzans reactie te zien. Suzan luistert gretig.

Rana zet de paarden aan tot draf.

RANA (CONT'D)

We reisden altijd samen, de bergen  
in, over de steppen en naar de  
woestijn. Hij was mijn beste  
vriend. Ik sprak paardentaal met  
hem en ik begreep wat hij terugzei.

Rana grijnst.

Suzan staart Rana aan, meegesleept in haar sprookje.

SUZAN

Laat me eens zien hoe snel je kunt  
rijden.

RANA

Echt?

Met behulp van Rana, glijdt Suzan ongemakkelijk van het paard  
af. Ze is blij weer vaste grond onder de voeten te hebben.

Rana tikt met haar hielen in de flanken van het paard.

Ze vertrekt in draf en gaat over in volle galop. Ze ziet  
eruit als een sprookjesfiguur, zo met wapperende kleren,  
vliegend door het veld.

Zij kan echt rijden en ze ziet er verbluffend mooi uit in  
haar zigeunerkleding, die aan weerszijden over het paard  
valt.

Suzan kijkt als gehypnotiseerd toe hoe Rana rijdt.

37

**INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - AVOND**

37

Rana en Suzan zitten aan de keukentafel.

Rana zit op het puntje van haar stoel en kijkt naar alles dat  
op tafel staat. Ze raakt niets aan, ze is van plan om Suzan  
en Oma's voorbeeld te volgen.

Suzan en zij lachen naar elkaar.

Oma zet voor ieder van hen een bord pasta neer.

Rana's ogen lichten op.

Gehuld in haar zigeunerkleren prikt Rana als een grote  
kleuter in het eten. Ze vergaat ineens van de honger en kan  
nauwelijks wachten tot Oma zit.

Als ze kauwt, lacht ze.

RANA

(tegen Oma)

Het is heel erg lekker.

Oma kan er niets aan doen, ze glimt van trots.

OMA  
Dank je wel.

SUZAN  
Wat eten zigeuners, Rana?

Rana ziet er zenuwachtig uit. Ze denkt heel hard na.

Dan lacht ze.

RANA  
Pasta. Elke dag.

Rana improviseert driftig verder.

RANA (CONT'D)  
Daarom vind ik het zo lekker. Het  
doet me aan thuis denken.

Oma kijkt Rana geïnterigeerd aan. Ze gelooft haar duidelijk niet.

Rana ziet haar ongelovige blik.

Ze buigt haar hoofd en vermijdt verder oogcontact.

38

**INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - AVOND**

38

Suzan wast af, Rana droogt af.

Zodra Suzan een bord of een glas heeft afgewassen, pakt Rana het uit het afdruiptrek en droogt het af.

Ze denkt na terwijl ze bezig is.

RANA  
Suzan?

SUZAN  
Ja.

RANA  
Waarom woon jij bij je oma?

SUZAN  
Mijn moeder is er niet. Ze is aan  
het werk, in het buitenland.

RANA  
O.

Rana kijkt vreemd teleurgesteld.

RANA (CONT'D)  
En je vader?

SUZAN  
O, die heb ik niet meer gezien  
sinds ik klein was.

Suzan giechelt.

SUZAN (CONT'D)  
Mijn moeder zei dat hij overbodig  
was.

Rana is nu echt verbijsterd.

SUZAN (CONT'D)  
Hij was wel aardig, maar niet echt  
ergens goed voor, begrijp je?

Rana begrijpt het niet.

RANA  
Dus dan is het eigenlijk net alsof  
je geen ouders hebt?

Suzan schudt haar hoofd.

SUZAN  
Nee.

Suzan begrijpt niet waar Rana naartoe wil. Ze concentreert  
zich weer op de afwas.

Terwijl ze de borden van Suzan aanpakt, gaat Rana er steeds  
verdrietiger uitzien.

RANA  
(fluisterend)  
Ik moet terug naar het centrum.

Suzan draait zich om en ziet nu hoe verdrietig Rana is. Ze  
weet dat het iets te maken heeft met wat ze net gezegd heeft.

Ze probeert Rana op te vrolijken.

SUZAN  
Zal ik met je meelopen?

Rana had dat vriendelijke gebaar niet verwacht. Het maakt dat  
ze zich beter voelt.

Ze knikt aarzelend.

39

**EXT. AZC - HEK - AVOND**

39

Suzan en Rana staan bij het hek van het asielzoekerscentrum.  
Suzan heeft Connie's zonnebril op haar hoofd, hoewel het  
bijna donker is.

RANA  
Zie ik je morgen? Bij de boomhut.

SUZAN  
Oké.

Suzan staat op het punt weg te gaan, maar ze wil nog iets weten.

SUZAN (CONT'D)  
Met wie woon je hier? Woon je met je moeder? Of met je vader?

Rana's gezicht verstrakt.

SUZAN (CONT'D)  
Of met je oma?

Even lijkt het of Rana's gezicht haar zal verraden. Dan verbergt ze haar gevoelens weer.

RANA  
Met mijn tante. (...) Mijn moeder en vader komen later ook met ons wonen.

Deze woorden van Rana voelen mechanisch en gerepeteerd. Suzan hoort dit, maar ze vraagt niet door.

De meisjes kijken elkaar aan.

Suzan lacht terug.

RANA (CONT'D)  
'K zie je morgen.

Suzan knikt.

SUZAN  
Tot morgen.

Rana verdwijnt naar binnen.

Suzan loopt weg.

40

**EXT. STRAAT - NACHT**

40

Suzan wandelt terug naar Oma's huis.

Ze neuriet een liedje. Ze gaat helemaal op in haar eigen wereld.

Ze hoort de mompelende stemmen achter haar niet.

En ook de voetstappen niet, die versnellen om haar in te halen.

Ze merkt niet dat Joke en Simone haar schaduwen, tot ze naast haar komen lopen.

Simone aan de ene kant, Joke aan de andere.

SIMONE

Hoi.

JOKE

Hoi.

Suzan maakt een sprongetje van schrik.

De meisjes klinken vriendelijk genoeg, maar uit hun houding spreekt wat anders, iets dreigends.

Simone kijkt weg als Suzan naar haar kijkt.

SIMONE

Waar ben je vandaag geweest?

Suzan aarzelt en liegt dan.

SUZAN

Gewoon thuis. Zoals ik had gezegd.

Joke kijkt veelbetekenend naar Simone.

JOKE

Ik wist niet dat jouw oma een zwembad in de tuin had.

SUZAN

Wat?

Joke kijkt Suzan streng aan.

JOKE

Je bent vandaag gaan zwemmen, Suzan. Of ben je dat soms vergeten? Met die zigeunerin. (...) Mijn nichtje heeft jullie gezien.

Nu kijkt Suzan weg, betrapt. En boos op zichzelf omdat ze zo nodig moest liegen.

Ze richt haar woede op Joke.

SUZAN

Nou en?

Joke en Simone wisselen opnieuw een veelbetekenende blik.

SIMONE

(ze verzamelt alle moed bij elkaar om dit te zeggen)

(MORE)



SIMONE (CONT'D)

We dachten dat je aan onze kant stond.

Suzan had zoiets van Simone niet verwacht. Het doet pijn. Ze loopt stug door, zonder iets te zeggen. Ze kijkt noch Joke, noch Simone aan.

Joke grijpt haar arm vast.

Suzan probeert zich los te rukken.

Joke duwt haar op de grond. Even lijkt het of Suzan overeind blijft, maar dan verliest ze haar evenwicht.

Als ze valt, valt ook Connie's zonnebril op de grond.

Joke ziet de zonnebril op de grond. Ze weet donders goed hoeveel hij voor Suzan betekent.

Joke tilt haar voet op en staat op het punt die met al haar kracht op de bril te laten neerkomen.

Simone is geschrokken van Jokes actie.

SIMONE (CONT'D)

Joke! Hou op!

Ze probeert haar tegen te houden. Zij weet ook hoeveel de bril voor Suzan betekent.

Simone is te laat. Maar door haar tussenkomst belandt Jokes voet op de rand van de bril, waardoor ze hem alleen maar licht beschadigt, en niet totaal vermorzelt.

Suzan probeert op te staan.

Dit verenigt Joke en Simone weer, en ze rennen samen weg.

Suzan zakt weer terug op de grond. Ze ligt op de weg.

Ze ziet een torretje over het asfalt lopen en steekt haar hand uit, in de hoop dat hij op haar vinger kruipt. Maar het torretje wil ook geen vrienden met haar zijn.

Suzan hijst zich overeind.

Ze pakt haar gehavende zonnebril op en kijkt ernaar.

Ze begint naar huis te lopen, haar oren gespitst, een beetje nerveus.

Als ze een geluid dicht bij de kant van de weg hoort, maakt ze een sprong van schrik.

Ze staat stil en kijkt die richting uit. Dan slaakt ze een zucht van verlichting.

Van over een omheining kijken de twee paarden haar aan.

Suzan loopt naar ze toe en aait ze alle twee.

Ze laat haar hoofd rusten tegen de neus van het paard waarop ze gereden heeft.

De paarden zijn haar vrienden.

Suzan begint te huilen.

41      **INT. OMA'S HUIS - HAL - NACHT**      41

Suzan glipt stilletjes de hal in.

Maar ze had zich geen zorgen hoeven maken, Oma is in een stoel in de woonkamer in slaap gevallen.

Suzan staat even in de deuropening naar haar te kijken.

Dan loopt ze door.

42      **INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - NACHT**      42

Suzan komt binnen en loopt naar het bed.

Haar mobieltje ligt op de kussen.

Ze pakt het en ziet dat Connie heeft geprobeerd met haar te Skypen.

Ze denkt na of ze haar terug zal bellen, aarzelt.

Suzan bestudeert de kapotte zonnebril in haar hand. Vol schuldgevoel.

Ze zet het mobieltje op het nachtkastje.

Suzan loopt de kamer uit en komt even later terug met een doos pleisters.

Suzan zit op haar bed en wikkelt een pleister om het gebroken montuur van Connies zonnebril.

Ze doet haar best, maar het lukt niet met pleisters. Het glas wiebelt als Suzan het aanraakt.

Verdrietig legt Suzan de bril op het nachtkastje naast het mobieltje.

Ze trekt haar pyjama aan en kruipt in bed.

Suzan ligt in het maanlicht. De sterren die tegen het plafond zijn geplakt stralen. Ze kan niet slapen.

- 43      **INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - DAG**      43
- Suzan komt binnen. Ze is net opgestaan. Ze heeft honger.
- Ze vindt een pak cornflakes en schudt er wat uit. Ze pakt melk uit de koelkast.
- Oma is in de voortuin.
- Gewapend met haar ontbijt glipt Suzan door de achterdeur naar buiten.
- 44      **EXT. MEER - DAG**      44
- Suzan zit onder de treurwilg en kijkt uit over het meer.
- Ze heeft de kom met cornflakes bij zich en lepelt het eten bijna mechanisch naar binnen.
- Boos en verdrietig.
- Als ze uitgegeten is, staat ze op en vertrekt. Ze vergeet de kom.
- 45      **EXT. BOSPAADJE - DAG**      45
- Suzan loopt langzaam over het paadje.
- Het is helemaal stil. De stilte maakt Suzan rustig.
- 46      **EXT. AZC - BOOMHUT - DAG**      46
- Suzan loopt over het veld. Ze staat onder de boom en kijkt omhoog naar de boomhut.
- Het is nog steeds helemaal stil.
- Ze kijkt even rond. Er is niemand.
- Ze begint in de boom te klimmen.
- 47      **INT. BOOMHUT - DAG**      47
- Suzan kruipt de boomhut in. De hut is heel klein maar mooi versierd met dingen die de kinderen gevonden hebben.
- Suzan zit in het midden van de hut. Ze voelt zich een beetje ongemakkelijk.
- Ze trekt Connie's zonnebril uit haar broekzak, en probeert die weer te maken.
- Even denkt Suzan dat ze iets achter haar hoort, maar als ze om zich heen kijkt is er niemand.

Ze trekt nu haar mobieltje uit haar andere broekzak en zet de camera aan. Ze bekijkt via de camera de boomhut, alsof ze een foto gaat maken.

Wanneer ze de kant op kijkt waar het geluid vandaan kwam, schrikt ze opeens:

Rana springt in beeld, van achter een doek dat in een hoek van de boomhut hangt.

Suzan laat haar mobieltje bijna vallen.

Rana moet lachen, en kan echt niet ophouden.

Geleidelijk ziet Suzan ook de grappige kant van de situatie in en lacht mee.

Ze begint foto's van Rana te maken. Rana verstopt zich weer achter het doek, en komt steeds opnieuw tevoorschijn.

De meisjes lachen zich kapot. Ze liggen op de houten vloer van de boomhut en kunnen niet rechtop zitten.

Als ze zich een beetje herpakken, ziet Rana de zonnebril van Connie. Ze pakt hem op.

RANA

Wat is er gebeurd?

Suzan kijkt weg.

Rana wacht af. Uiteindelijk kijkt Suzan haar weer aan.

SUZAN

Joke.

Rana's ogen lichten boos op.

RANA

We...

Suzan schudt haar hoofd. Ze wil het er niet over hebben, laat staan er iets aan doen.

Rana geeft de bril terug aan Suzan.

Dan rommelt ze in een doos en haalt er iets uit. Een tube lijm.

RANA (CONT'D)

Kom, dan gaan we je bril maken.

Suzan geeft de zonnebril weer aan Rana.

Rana neemt hem aan alsof het om een kostbare, breekbare schat gaat.

Rana geeft aan dat Suzan naast haar moet komen zitten.

Suzan houdt de bril vast en Rana lijmt hem weer aan elkaar.

Zo zitten ze enige tijd, met zijn tweeën houden ze de stukjes vast die tegen elkaar gedrukt moeten worden, zodat de lijm hard kan worden.

Ze kijken elkaar aan en giechelen.

Als Rana het pootje voorzichtig loslaat, blijft alles goed zitten. De zonnebril is weer zo goed als nieuw.

Rana zet de bril met een groots ceremonieel gebaar terug op Suzans hoofd.

SUZAN

Bedankt. Heel, heel, heel erg  
bedankt.

Rana lacht, blij dat ze iets heeft kunnen doen.

48

**EXT. BOOMHUT - DAG**

48

Suzan en Rana zitten in de deuropening van de boomhut, de benen over de rand gebungeld.

Het is nu al laat in de middag.

Suzan gebaart in de verte.

SUZAN

Daar is de kerk. En daar... ja...  
ik weet eigenlijk niet van wie dat  
huis is...

Rana volgt alles wat ze zegt.

Plotseling, strekt Suzan zich naar voren.

SUZAN (CONT'D)

Kijk! Daar zie ik het dak van het  
huis van Oma.

Suzan zwaait.

SUZAN (CONT'D)

Hallo, Oma!

Rana lacht.

Ze zwaait ook.

RANA

Hallo, Oma!

Als Suzan stopt. Stopt Rana. Het is duidelijk dat ze dit ontzettend leuk vindt, maar dat ze zich niet helemaal durft op haar gemak te voelen.

Ze worden weer stil.

Suzan neemt een paar stukjes kauwgum uit haar zak en geeft er eentje aan Rana.

Een oude vrouw loopt voorbij in de verte.

RANA (CONT'D)

Wie is dat?

SUZAN

Vrouw Pieters. Ze was vroeger de eigenaar van de winkel op de hoek. Weet je? Waar je snoep kan kopen.

Rana knikt.

SUZAN (CONT'D)

Ze ging naar school met Oma. Oma zegt dat ze gemeen was. Één dag heeft ze het staartje van een meisje vast aan een schooltafel met een punaise genageld.

De meisjes lachen.

Vrouw Pieters loopt langzaam weg.

49

**EXT. AZC - BOOMHUT - HEK - DAG**

49

Even later.

Suzan klimt de boom uit.

Ze staat onder de boom en kijkt op naar Rana die haar hoofd uit de 'deur' steekt.

SUZAN

Ontbijt? Morgen? Om... Hoe laat...  
Negen uur?

Rana knikt.

SUZAN (CONT'D)

Moet Oma bellen?

Rana schudt haar hoofd.

RANA

Nee. Ik ga door het gat.

Ze gebaart naar het hek.

Suzan lacht.

SUZAN

Ik ook hoor.

Rana zwaait. Suzan zwaait terug. Dan verdwijnt Rana naar binnen.

Nog steeds lachend, loopt Suzan over het veld naar het hek.

Als ze dichterbij het hek komt, ziet ze hoe iemand anders door het gat komt.

Het is de jongen die Simone leuk vond.

Als hij haar voorbij loopt knikt hij 'hallo' tegen Suzan en kijkt over zijn schouder in de richting van het hek.

Suzan denkt dat ze een flitsende beweging bij de opening ziet, maar als ze daar aankomt, is er niemand.

Ze wurmt zich door het gat en verdwijnt.

50

**INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - AVOND**

50

Op Oma's televisiescherm loopt Connie langs een groot gebouw dat door de bombardementen getroffen is.

Suzan zit aan het scherm gekluisterd.

Op de achtergrond doet Oma de afwas.

De gevel van het gebouw waar Connie voor staat is weggeblazen, maar het gebouw zelf staat nog overeind. De trap is nog intact en slingert aan de zijkant van het gebouw omhoog, daar waar de trap ooit door muren was verborgen.

CONNIE

Tot vanochtend was dit het  
hoofdpostkantoor. Nu staat er  
alleen nog een ruïne.

Als Connie doorgaat met praten, merken we dat honderden envelopjes op de achtergrond langs waaien.

CONNIE (CONT'D)

Het enige dat we op dit moment met  
zekerheid kunnen zeggen, is dat de  
explosies doorgaan en de lijst met  
slachtoffers zal blijven groeien.

De reportage vervolgt met beelden van een weeshuis.

Kleine kinderen staren de kijkers met grote, verdrietige ogen aan.

Suzan leunt naar voren.

CONNIE (CONT'D)

Na het bombardement van deze ochtend, neemt het aantal kinderen in dit weeshuis weer toe, net als na iedere andere verwoestende explosie.

Er zijn baby's, peuters en een meisje van ongeveer Rana's leeftijd.

Connie loopt tussen de kinderen door.

Suzan kijkt naar het meisje van Rana's leeftijd die in het achtergrond blijft staan.

CONNIE (CONT'D)

Wanneer houdt het op, is de vraag die op ieders lippen ligt.

Connie richt haar blik op de kijkers thuis.

Naar Suzan.

Maar Suzan kijkt naar het meisje, en het is alsof het meisje ook naar haar kijkt.

Oma kijkt bezorgd over haar schouder naar haar kleindochter.

Suzan zit helemaal stil op de bank, diep getroffen door wat ze ziet.

51

**INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - AVOND**

51

Suzan zit op haar bed te wachten tot ze met Connie kan praten. Ze is nog steeds diep onder de indruk van wat ze zojuist op de televisie heeft gezien.

Wanneer haar mobieltje rinkelt, schrikt Suzan op.

CONNIE

Hi liefje.

Suzan kan de brede lach van haar moeder niet beantwoorden. Ze is zo druk bezig met wat ze heeft gezien.

SUZAN

Hallo mam.

Connie weet meteen dat er iets mis is. Ze heeft geen kans om te vragen wat het is omdat Suzan al begint te praten.

SUZAN (CONT'D)

Waar gaan die kinderen naartoe, mam? Worden ze hiernaartoe gestuurd? Moeten ze in een asielzoekerscentrum wonen?



Connie weet niet meteen over welke kinderen Suzan het heeft.

SUZAN (CONT'D)  
De kinderen op TV.

Connie denkt na.

CONNIE  
Ik weet niet wat er met ze gaat  
gebeuren. Misschien komen ze wel in  
opvangcentra terecht.

SUZAN  
Ik heb een meisje ontmoet. Ze heet  
Rana. Ze komt uit Syrië. Ze woont  
in het AZC met haar tante.

CONNIE  
Ja, Oma zei dat ze mee is gaan  
zwemmen met jullie. (...) En vind  
je haar leuk?

SUZAN  
Ja, ontzettend.

Suzan ziet er erg verdrietig uit.

SUZAN (CONT'D)  
Ik mis je, mam.

Nu weet Connie even niet wat ze moet zeggen.

CONNIE  
O Suzan, ik mis jou ook...

Stilte tussen Connie en Suzan.

Er klinkt op de achtergrond een harde knal.

SUZAN  
*Dat was geen vuurwerk.*

CONNIE  
Nee. Je hebt gelijk.

Connie's uitdrukking is vol liefde voor haar dochter.

Ze strekt haar hand naar Suzan uit, alsof ze is vergeten dat  
ze die niet door het scherm heen kan steken.

Suzan steekt haar hand ook uit. Op het scherm raken ze elkaar  
aan.

Connie probeert iets te bedenken om Suzan op te vrolijken.

CONNIE (CONT'D)

Als je me wilt zien, moet je  
morgenochtend naar het nieuws  
kijken. Barry heeft buikgriep, dus  
mag ik weer.

Suzan knikt.

Dan herinnert Connie zich dat juist de laatste uitzending  
Suzan zo van streek heeft gemaakt.

CONNIE (CONT'D)

Of misschien is dat toch niet zo'n  
goed idee.

SUZAN

Jawel hoor. Ik ga kijken.

Connie kijkt machteloos naar Suzan.

52

**INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - DAG**

52

Suzan dekt zorgvuldig de ontbijttafel.

Ze dekt voor drie personen.

Oma brengt eieren aan de kook. Suzan houdt haar blik op de  
deur gericht. Oma neemt Suzan liefdevol op vanachter het  
fornuis.

OMA

Van wie was het idee voor dit  
ontbijt?

Suzan lacht verlegen.

SUZAN

Van mij. Zomaar.

Ze loopt de tafel nog een laatste keer na.

Ze verschuift de vaas met bloemen die ze in het midden had  
gezet. Dan verschuift ze hem opnieuw.

Er wordt op de voordeur geklopt. Suzan rent er naartoe om  
open te doen.

Even later komt ze met Rana de keuken weer in.

Rana heeft een bos bloemen bij zich die ze onderweg heeft  
geplukt.

Ze geeft de bos bloemen aan Oma.

Oma bloost.

OMA

Dank je.

Suzan en Rana gaan zitten.

Oma brengt de eieren en zet ze in felgekleurde eierdopjes. Er zijn ook croissants en verschillende soorten broodjes met kaas, salami, ham en jam.

OMA (CONT'D)

Eet smakelijk!

RANA

Dank u wel.

SUZAN

Dank je Oma.

Rana wacht tot Suzan iets op haar bord heeft gelegd voor ze durft te beginnen.

Als Suzan met haar ei begint, pakt Rana de jam. Ze doet jam op een broodje, breekt dan haar ei open en smeert haar ei over de jam uit.

Suzan stopt met eten en kijkt vol bewondering naar wat Rana doet.

SUZAN (CONT'D)

Is dat lekker?!

Rana knikt enthousiast.

Suzan aarzelt even, maar dan pakt ook zij de jam. Ze pelt haar ei en doet het bovenop de jam.

Ze aarzelt weer en kijkt naar Rana, die haar broodje 'jam ei' gewoon opeet.

Suzan neemt een hapje.

Ze kauwt.

Het is eigenlijk heel lekker. Ze kijkt Rana aan, glimlachend van oor tot oor.

Maar ze heeft haar broodje nog maar half op als ze zich iets herinnert.

Suzan springt op.

SUZAN (CONT'D)

Waar is de afstandsbediening Oma?

Oma knikt in de richting van een plank.

SUZAN (CONT'D)  
(tegen Rana)  
Weet je wat nou zo leuk is? Je gaat  
mijn moeder zien!

Rana begrijpt het niet.

SUZAN (CONT'D)  
Op het nieuws.

Suzan zet de televisie aan.

Een presentator leest het nieuws.

Rana begrijpt er nog steeds niets van.

Als de nieuwslezer uitgepraat is, verschijnt Connie op het scherm.

Ze staat in een straat vol plassen water. De zon probeert door te breken.

CONNIE  
Gisternacht viel dan eindelijk de  
felbegeerde regen, en dat leidde  
niet tot overstromingen, zoals  
sommigen hadden gevreesd. Vrouwen  
en kinderen dansten op straat. Er  
ontstond spontaan een feest.

De televisie-uitzending schakelt over op beelden van de nacht ervoor. Figuurtjes dansen in de door fakkels verlichte straten.

Suzan kijkt opgewonden naar Rana.

SUZAN  
Dat is mijn moeder.

Connie praat verder op het scherm.

Rana ziet er totaal verbijsterd uit.

CONNIE  
Maar feest of geen feest, deze  
morgen, slechts een paar uur na een  
prachtige zonsopgang, stak de  
oorlog zijn lelijke kop weer op.

Oma ziet dat Rana van haar stuk is gebracht door de situatie - dat ze Connie als Suzans moeder niet kan accepteren.

OMA  
(geruststellend)  
Dat is Suzans moeder op TV.

Maar er knapt iets bij Rana, terwijl ze kijkt.

Ze staat op en loopt naar de televisie, haar ogen gefixeerd op het scherm.

CONNIE

Iets voor acht uur vanochtend  
ontploften er twee kleine bommen.  
Gelukkig raakte er deze keer  
niemand gewond. Mistroostige ...

Rana begint erdoorheen te praten, ze wendt zich agressief naar Suzan.

RANA

Dat is je moeder niet. Dat is een  
verslaggever.

Rana lacht. Haar lach klinkt wreed.

Nu kijkt Suzan verward.

SUZAN

Dat is wel mijn moeder...

Rana onderbreekt haar ruw.

RANA

Je liegt!

Suzan probeert Rana te negeren en te blijven luisteren, maar Connies uitzending is net afgelopen als ze zich naar de tv wendt.

Connie verdwijnt.

Nu is Suzan echt van streek.

Ze draait zich om naar Rana en kijkt haar boos aan.

SUZAN

Dat is echt mijn moeder.

Rana staat er even verloren bij en rent dan de kamer uit.

Suzan kijkt haar even na, kijkt dan naar Oma, en rent vervolgens Rana achterna.

53

**EXT. OMA'S HUIS - OPRIT - DAG**

53

Rana is halverwege de oprit als Suzan het huis uitkomt. Suzan wacht nog een paar tellen, voordat ze Rana roept.

SUZAN

Rana!

Rana doet nog een stap, aarzelt even en staat dan stil. Langzaam draait ze zich om. Haar gezichtsuitdrukking is neutraal. Ze weet nog niet of ze zal weggaan of blijven.

Suzan wapent zich.

SUZAN (CONT'D)  
Waar zijn jouw vader en moeder  
Rana?

Rana weet helemaal niet wat ze moet zeggen.

Even lijkt het of Rana de waarheid gaat zeggen. Maar dan krijgt ze een levendige, woeste uitdrukking op haar gezicht.

Maar deze keer heeft ze wat moeite haar verhaal te beginnen.

RANA  
Het gebeurde in de nacht van de grote storm. Nooit eerder was Syrië getroffen door zulke slagregens. Mijn vader maakte alles in onze wagen vast. Er was geen stukje servies dat niet werd ingesnoerd, voordat we ervandoor gingen. We moesten op hogere grond zien te komen.

Suzan ziet hoe Rana voor haar ogen weer in de verhalen vertellende zigeunerin verandert.

RANA (CONT'D)  
Maar hoe hard we het ook probeerden, het schoot niet op. Onze wagen raakte vast in de modder, en toen de regen van de berg omlaag stortte, sleurde hij alles op zijn weg mee het dal in. Ons ook...

Suzan begint boos te worden.

Rana ziet het, maar ze vertelt nog fanatieker verder.

RANA (CONT'D)  
Ik werd weggesleurd bij mijn ouders, of in ieder geval, dat vertelden de dorpingen die me redden, me later, want ik was nog maar een baby.

Suzan draait zich om en begint naar het huis terug te lopen.

Rana houdt op met praten.

Suzan blijft lopen.

RANA (CONT'D)  
(met een klein stemmetje)  
Suzan...

Rana kijkt naar de grond.

Ze blijft een eeuwigheid stil, maar het is duidelijk dat ze nadenkt.

RANA (CONT'D)  
(heel rustig)  
Ze zijn dood.

Er valt een diepe stilte.

Voor Suzan komen Rana's woorden als een schok. Ergens wist ze het al, maar het is toch ontzettend moeilijk om te horen.

En Rana is geschokt, omdat ze eindelijk heeft toegegeven dat haar ouders niet meer leven. Dat is teveel voor haar.

Suzan staat stil en draait zich langzaam om. Haar boosheid is nog zichtbaar.

Rana kan Suzans blik niet vasthouden. Ze kijkt naar de grond en draait met haar teen in het grind. Dan kijkt ze Suzan met een wanhopige blik aan.

Suzan weet niet wat ze moet doen.

RANA (CONT'D)  
(aarzelend)  
Heb je zin om te gaan zwemmen?

Suzan ziet er opgelucht uit. Ze knikt enthousiast.

54

**INT. ZWEMBAD - DAG**

54

Rana en Suzan staan samen op de rand van het zwembad.

Rana kijkt bang, maar ze weet dat ze haar angst dit keer moet overwinnen.

Ze pakt Suzans hand.

Suzan lacht bemoedigend. Maar ze is ook nerveus, na wat er net is gebeurd.

RANA  
Een, twee, drie!

Rana springt eerst en trekt Suzan mee.

In het bad houdt Rana zich vast aan een zwemband. Suzan zwemt achterwaarts voor haar uit.

SUZAN  
Het gaat echt goed. Je doet het goed.

Maar Suzan let goed op dat ze niet te veel zegt. Ze begint te begrijpen hoe Rana in elkaar zit.

De twee meisjes rusten uit aan de kant van het bad.

Maar het duurt niet lang of Rana krijgt een vastberaden blik in haar ogen.

RANA

Ik doe het.

Ze heeft het nog niet gezegd of ze gaat er vandoor.

Suzan kan haar alleen maar nakijken.

Op zijn hondjes begint Rana plotseling bij haar vandaan te zwemmen.

Ze heeft nu geen plankje, geen band, niets. En ze zwemt.

Suzan kijkt vol ontzag toe.

Rana stopt en kijkt achterom naar Suzan.

Aan de blije uitdrukking op haar gezicht zien we dat ze net zo verrast is als Suzan.

55

**EXT. ZWEMBAD - UITGANG - DAG**

55

Suzan en Rana komen uit de uitgang van het zwembad.

Rana heeft de sjaal niet om haar hoofd, omdat haar haar nog nat is van het zwemmen. Ze ziet er bijna uit als een normaal meisje van tien.

RANA

Ik wil een keer naar het strand. Ik wil in de zee zwemmen.

Suzan glimlacht.

SUZAN

Kunnen we best een keer doen, met de fiets. Heb je een fiets?

Nog voor de woorden haar mond uit zijn, weet Suzan dat dit een stomme vraag is.

Rana schudt haar hoofd. Natuurlijk heeft ze geen fiets.

Tegenover de ingang van het zwembad, staat een ijscoman. Rana's ogen lichten op.

Suzan lacht breeduit - dankbaar voor de afleiding.

SUZAN (CONT'D)

Zullen we?

Rana twijfelt.



RANA  
Ik heb geen geld.

SUZAN  
Ik betaal.

RANA  
(fel)  
Nee.

SUZAN  
Jawel. Ik wil je trakteren Rana.  
(...) Je hebt het verdiend.

Ze loopt naar de ijscoman.

Rana aarzelt, maar loopt dan mee.

Ze kijken met grote ogen naar alle smaken die er te koop zijn.

Ze kijken elkaar aan, ze willen alle twee iets kiezen dat de ander goed zal keuren.

Ten slotte kiezen ze precies tegelijkertijd.

RANA  
Pistache.

SUZAN  
Pistache.

Ze lachen naar elkaar, blij dat ze allebei hetzelfde lekker vinden.

Als ze hun ijsjes hebben, gaan ze samen op een muurtje zitten.

RANA  
Ik vond vroeger aardbei het lekkerst.

SUZAN  
Ik ook. Toen ik een jaar of acht was.

RANA  
En citroen.

SUZAN  
Ik heb nog nooit citroenijs gehad.

RANA  
Dat was voordat ik hier kwam.  
Citroenijs was heel populair in Syrië. Maar het was eigenlijk heel zoet en proefde helemaal niet naar citroen.

Suzan lacht.

RANA (CONT'D)  
 Maar pistache is cool. Ik denk dat  
 ik de rest van mijn leven pistache  
 blijf eten.

Suzan denkt erover na.

SUZAN  
 Ik ook.

Beide meisjes glimlachen breed.

56

**INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - SCHEMER**

56

Suzan komt haar kamer in en legt haar zwemtas op het  
 voeteneind van het bed.

Als ze bij het raam staat, ziet ze iets wat haar aandacht  
 trekt.

Ze doet een stapje achteruit zodat ze haar niet kunnen  
 betrappen.

Terwijl ze langs het raamkozijn gluurt, ziet Suzan Simone en  
 de knappe jongen uit het asielzoekerscentrum Oma's huis  
 voorbij lopen.

Simone en de jongen raken elkaar niet aan, maar Simones  
 houding spreekt boekdelen, ze wil niets liever dan dat de  
 jongen haar hand vasthoudt.

Suzan moet stilletjes lachen.

57

**INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - NACHT**

57

Het is donker buiten. De lucht is helder en sterren  
 sprankelen.

Suzan ligt te slapen.

Beneden horen we Oma's stem aan de telefoon. Ze klinkt  
 bezorgd.

Het meerendeel van haar woorden kunnen we niet verstaan omdat  
 ze te ver weg is.

Maar twee zinnen komen duidelijk door:

OMA  
 Ze is verdwenen? Hoezo 'verdwenen'?

Meer kunnen we niet verstaan, maar het gesprek gaat nog even  
 door.

Na een paar seconden van totale stilte, horen we de voetstappen van Oma op de trap.

Ze komt langzaam de kamer in.

Zwijgend gaat ze op de rand van het bed zitten en bekijkt Suzan.

Nu we haar van dichtbij zien, zien we dat tranen over haar wangen lopen.

Ze aait over Suzans haar.

58

**INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - DAG**

58

Suzan zit met een wezenloze uitdrukking op haar gezicht naar het televisiescherm te staren.

Oma zit naast haar en houdt haar hand vast. Stevig vast.

In de achtergrond staan de ontbijt spullen klaar op tafel.

Op het scherm praat een andere VERSLAGGEVER in de camera, niet Connie.

VERSLAGGEVER

De vraag naar de verblijfplaats van mijn collega, Connie Schmidt, wordt steeds prangender naarmate de uren verstrijken. We leefden elke dag met het idee dat zoiets zou kunnen gebeuren, maar toch heeft Connies verdwijning de gemeenschap hier diep geschokt. En niet alleen de journalisten. In de korte tijd dat ze bij ons werkte, had Connie al een sterke band gekregen met iedereen die ze hier ontmoette.

Suzan draait zich om naar Oma.

De tranen beginnen over haar wangen te rollen. Oma omhelst haar en trekt haar naar zich toe.

OMA

Zullen we pannenkoeken bakken?

Suzan reageert niet.

LATER:

Oma giet beslag in dezelfde koekenpan die zij en Suzan eerder gebruikten om pannenkoeken te bakken.

Suzan staat te kijken, ze houdt het handvat van de pan vast, maar verder beweegt ze niet.

Hoewel het moeilijk voor haar is, probeert Oma door te gaan. Suzan heeft afleiding nodig.

Als de pannenkoek knapperig is, iets te snel eigenlijk, duwt Oma hem bij de randen los.

Nu pakt Suzan de pan steviger vast. Haar blik dwaalt steeds af van wat ze aan het doen is maar ze merkt het zelf en dwingt zichzelf haar aandacht op de pannenkoek te richten.

Ze gooit de pannenkoek de lucht in.

De pannenkoek maakt een perfecte landing.

Op hetzelfde moment horen we het geluid van een naderende fiets.

Suzan legt de pan voorzichtig neer en gaat naar het raam.

Rana komt aan op een erg oude fiets. Ze wiebelt als ze fietst - ze is er niet aan gewend. Suzan glimlacht hoewel ze zo verdrietig is.

Ze gaat terug naar Oma.

SUZAN

Niet zeggen wat er met mama is  
gebeurd.

Ze fluistert terwijl Rana haar zeker niet kan horen.

Oma kijkt alsof ze het niet helemaal met Suzan eens is. Maar als Rana gehaast de keuken instormt, en Oma ziet hoe breed Suzan glimlacht, weten we dat ze niets gaat zeggen.

RANA

Ik heb een cadeau voor je gebracht,  
Suzan!

Ze haalt een piepklein vogelnest tevoorschijn. Ze reikt het Suzan aan.

Suzan neemt het nestje over van Rana. Het lijkt haast geweven te zijn. Erg mooi en fijn.

SUZAN

Dank je wel.

Oma ziet dat Rana precies de afleiding brengt die ze voor Suzan zocht.

RANA

Kom kijken, ik heb een fiets!

Suzan kan nog net het vogelnestje op tafel leggen voordat Rana haar naar buiten sleept.

59

**EXT. OMA'S HUIS - OPRIT - DAG**

59

Rana en Suzan schieten naar buiten.

De fiets is een echt oude fiets. Hij is ook duidelijk te groot voor Rana.

Maar ze springt daarop en fietst rond. De fiets piept en kraakt.

De kiezelstenen op Oma's oprit maken het fietsen erg moeilijk.

Maar Rana wil duidelijk Suzan bewijzen dat ze het kan.

RANA

Ik hou zo van fietsen.

Rana wiebelt verder.

Hoe ze fietst is grappig en hoewel Suzan zo verdrietig is, moet ze lachen.

Rana fietst nog een keer om Suzan heen.

RANA (CONT'D)

Zullen we naar het strand?

Suzan aarzelt. Ze denkt aan Connie.

Rana kijkt haar aan. Ze wil echt naar het strand en wil dat Suzan meteen 'ja' zegt.

Suzan denkt nog even na.

Maar dan lacht ze. Ja, het is misschien precies wat ze nodig heeft.

60

**EXT. PLATTELAND - WEG - DAG**

60

Suzan en Rana fietsen de oprit af.

Ze beginnen vrij langzaam, de fiets van Rana is erg wiebelig.

Rana giechelt, ze schaamt zich een beetje voor haar fiets. Die van Suzan is mooier - en maakt ook geen gekke geluiden.

In het begin is Suzan geduldig. Maar al vrij snel begint ze het langzame tempo van Rana vervelend te vinden.

Ze krijgt niet de afleiding die ze zocht.

Suzan heeft Connie's zonnebril op haar hoofd. Ze laat de zonnebril tot over haar ogen neervallen en - hoofd naar beneden, een blik van furieuze concentratie op haar gezicht - fietst weg, zonder terug te kijken.

Rana probeert mee te fietsen, maar ze kan haar niet bijhouden. Het enige wat ze kan doen is proberen Suzan niet uit zicht te verliezen.

RANA

Suzan!

Maar Suzan hoort haar niet, en Rana moet nog harder fietsen. Ze heeft geen flauw idee welke kant ze op moet als ze Suzan zou kwijtraken.

61

**EXT. WEG DOOR DE DUINEN - DAG**

61

Suzan staart naar de duinen, naar het zwaaiende gras en de wolken die voorbij drijven.

Zo staat ze nog steeds als Rana aankomt.

Rana is helemaal buiten adem, maar ze ziet nu duidelijk dat er iets mis met Suzan is.

Ze kijkt haar vragend aan, maar Suzan reageert niet.

Ze lopen even met de fietsen over een paadje door de duinen. De fiets van Rana piept en kraakt nog steeds.

Rana kijkt rond, vol verwondering. Ze is niet eerder in de duinen geweest.

Suzan blijft diep in gedachten verzonken.

Ze komen aan bij een fietsenrek. Suzan doet de fietsen met haar kettingslot bij elkaar op slot.

62

**EXT. STRAND - DAG**

62

Suzan en Rana rennen over het strand naar het water. Ze rennen de zee in en spetteren wild in het rond.

RANA

Het is koud!

SUZAN

Niet waar!

RANA

Ik bevries!

Speels schopt Suzan water naar Rana.

Rana schopt water terug.

Suzan rent het water uit, het strand op.

Rana spettert vrolijk in het rond.

Als ze zoekend rondkijkt naar Suzan, ziet ze haar moederziel alleen een stukje verderop staan.

Suzan staart over de zee, in de richting van de grote schepen aan de horizon.

Rana kijkt naar haar. Langzaam loopt ze langs het water naar haar toe. Ze gaat naast Suzan staan. Suzan merkt het niet.

Rana steekt haar hand uit en raakt zachtjes Suzans arm aan.

RANA (CONT'D)

Suzan?

Suzan maakt een sprongetje van schrik.

RANA (CONT'D)

Waar zat je?

Suzan beseft dat ze naar de zee heeft staan staren.

Ze schudt haar hoofd.

SUZAN

Nergens.

Rana kijkt naar wat andere kinderen - jonger dan zij en Suzan - die een zandkasteel bouwen.

RANA

Zullen wij ook een zandkasteel bouwen?

Suzan reageert niet bijster enthousiast, maar Rana hurkt in het zand en begint te graven.

Ze grijnst naar Suzan.

Suzan aarzelt nog even, maar komt dan Rana helpen. Beiden gaan hard aan het werk.

Even later leggen ze de laatste hand aan een zandkasteel.

RANA (CONT'D)

Eerst hadden we maar een boomhut, maar nu hebben we een kasteel.

Suzan en Rana verzamelen schelpen om het kasteel te versieren.

Samen versieren ze het kasteel. Ze werken zij aan zij. Eensgezind. Overleg is niet nodig.

Maar Suzan blijft naar binnen gekeerd en Rana is zich er de hele tijd bewust van.

Rana en Suzan zitten aan een tafeltje in een strandtent.

Het is een hippe tent, en de meisjes proberen te loungen, maar ze zien er nog niet helemaal ontspannen uit.

Rana, in haar zigeunerkleren, trekt een hoop nieuwsgierige blikken.

Maar de blikken zijn aangenaam nieuwsgierig. Sommige jonge vrouwen kijken alsof ze over een paar dagen in dezelfde outfit zouden kunnen verschijnen.

Er worden twee borden neergezet op het lage tafeltje waaraan de meisjes zitten. Ze hebben beiden twee kroketten met friet besteld.

Rana pakt haar mes en vork, buigt zich over de lage tafel en begint het eten in haar mond te proppen.

Suzan kijkt naar haar. Ze heeft helemaal geen honger. Ze voelt zich eigenlijk een beetje misselijk. Maar omdat ze niet wil dat Rana vragen stelt, eet ze net zo gehaast als Rana alles op.

Borden leeg en Rana leunt achterover, verzadigd.

Maar Suzan voelt zich echt niet lekker. Ze staat op. Ze probeert nog steeds te doen alsof alles goed gaat.

SUZAN

Ik moet naar de WC.

Ze loopt naar de WC.

We horen het geluid van kotsen.

Suzan is op haar knieën achter de half-gesloten deur van een cabine.

Als ze klaar is, komt ze de cabine uit. Ze ziet er niet gelukkig uit.

De deur naar de WC's gaat langzaam open.

Rana verschijnt.

Ze bekijkt Suzan onderzoekend.

Suzan begint te huilen.



Buiten - achter het raam - zijn er vliegers die heel dramatisch op en neer duiken door de lucht.

Suzan en Rana staren naar de vliegers. Rana houdt de hand van Suzan vast.

RANA

Ze zullen haar terugvinden.

Suzan probeert te glimlachen maar het lukt haar niet echt.

RANA (CONT'D)

Echt.

Een vlieger duikt naar beneden maar schiet op het laatste moment weer in the lucht.

SUZAN

Wat is er echt met jouw vader en moeder gebeurd?

Rana verstijft.

SUZAN (CONT'D)

Vertel het me, alsjeblieft.

Rana weet dat ze het moet vertellen. Ze pakt haar vork en speelt ermee. Wanneer ze begint te praten, kijkt ze naar de vork, niet naar Suzan.

RANA

Mijn ouders gingen weg uit de stad voor een weekend, maar ze kwamen nooit terug.

Rana kijkt nu naar Suzan.

RANA (CONT'D)

Zulke dingen zijn altijd in Syrië gebeurd. Nu is het nog veel erger. Iedereen zegt dat ik mazzel heb omdat ik ontsnapte... Maar ik heb geen ouders meer...

Suzan wacht tot Rana verder gaat.

RANA (CONT'D)

Ik was bij mijn tante. In de hoofdstad, waar we woonden. O, en mijn vader en moeder waren geen zigeuners.

Rana glimlacht verontschuldigend.

RANA (CONT'D)

Mijn moeder vertelde me heel spannende verhalen, toen ik nog heel klein was. Schrijfster en professor, waren ze.

SUZAN

Maar waarom kwamen ze niet terug?

Rana slikt.

RANA

Wekenlang wisten we niet wat er met hen gebeurd was. We durfden het niet te vragen.

Rana's gezicht vertrekt van verdriet.

RANA (CONT'D)

We durfden niemand te vertellen dat ze verdwenen waren. Het is daar niet zoals hier. We konden niet gewoon naar de politie gaan.

Rana verliest zich in haar eigen gedachten.

Suzan lacht haar bemoedigend toe.

RANA (CONT'D)

Uiteindelijk heeft mijn tante iemand omgekocht om het voor ons uit te zoeken.

Rana haalt diep adem.

RANA (CONT'D)

Mijn vader en moeder zijn neergeschoten bij een wegblokkade. Ze hadden een leuke band gekregen en kwamen te laat terug. Het klonk alsof één van de soldaten dronken was en stoer wou doen.

Nu pakt Suzan de hand van Rana.

RANA (CONT'D)

En mijn tante. Ze is hier, maar je hebt haar nog niet gezien. Ze is erg ziek. Ze staart de hele dag naar de muur. Ze leeft nog steeds, maar ze is er niet meer.

Ze zitten zwijgend aan hun tafeltje.

Buiten gaan de vliegers heen en weer.

66

**EXT. WEG - DAG**

66

Suzan en Rana fietsen terug naar het huis van Oma.

Ze fietsen nu langzaam, naast elkaar.

Ze fietsen over een stuk van de weg waar geen gaten in zitten, en de zwempak van Rana valt uit de tas die op de bagagedrager is gesnoerd.

Ze stoppen en Rana stapt even van haar fiets.

Suzan kijkt toe.

Rana raapt de zwempak op.

SUZAN  
(even aarzelend)  
Waarom was je zo bang in het  
zwembad?

Nu kijkt Rana verdrietig.

RANA  
Mijn vader was net begonnen me te  
leren zwemmen, toen hij doodging.

Suzan slaat haar ogen even neer. Ze schaamt zich.

Rana kijkt Suzan aan vol meeleven.

Dan stapt ze weer op haar fiets.

RANA (CONT'D)  
Kom op! Ik wed je dat ik sneller  
fietsen kan dan jij!

Ze fietst zo snel mogelijk weg. Suzan aarzelt even, maar doet dan toch mee.

67

**INT. OMA'S HUIS - HAL - DAG**

67

Oma zit bij de telefoon in de hal, als Suzan en Rana terugkomen.

SUZAN  
Is er al nieuws?

Oma schudt haar hoofd.

Suzan gaat naast Oma zitten. Oma trekt haar naar zich toe.

Rana gaat de keuken in.

We horen dat ze daar met iets bezig is.

Een paar minuten later komt Rana met broodjes en grote glazen water de keuken uit.

De broodjes zijn gemaakt van reusachtige hompen brood en met dikke plakken kaas ertussen.

Suzan, Oma en Rana zitten op de trap te eten.

Suzan krijgt haar broodje nauwelijks in haar mond.

Oma lacht en kijkt naar Rana.

OMA

Is dit de manier waarop ze in Syrië  
broodjes maken?

Rana lacht en antwoordt, terwijl ze op haar eigen homp brood kauwt.

RANA

Ja, zeker. En nog groter ook.

Iedereen kijkt naar de telefoon.

LATER:

Ze zitten er nog steeds als het buiten donker begint te worden.

SUZAN

Mag Rana blijven slapen?

RANA

Dan moet je bellen.

Oma denkt na. Ze kijkt naar de telefoon, die ze vrij wil houden voor het geval er nieuws is over Connie.

OMA

Geef me jouw mobieltje eens.

Suzan geeft haar mobieltje aan Oma.

68

**INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - NACHT**

68

Suzan rommelt in een kast, terwijl Rana staat te wachten. Ze vindt een pyjama, draait zich om en geeft hem aan Rana.

RANA

Bedankt.

Als ze hun pyjama aanhebben, klimmen Suzan en Rana samen in bed.

Suzan doet direct het licht uit. Ze liggen in het donker.

Maar ze slapen niet.

RANA (CONT'D)

Dit is een mooi huis, weet je? En  
je hebt een mooie kamer en een  
lieve oma.

Suzan knikt. Ze weet het.

Langzaam valt Suzan in slaap, totaal uitgeput.

Rana is klaarwakker. Ze neuriet een liedje dat ze van vroeger kent. Ze zingt het voor zichzelf, verloren in haar eigen verdrietige herinneringen.

LATER:

Rana ligt nog steeds wakker als beneden de telefoon gaat.

Ze hoort dat Oma opneemt en begint te praten.

Rana klimt voorzichtig uit bed en loopt naar de deur.

69

**INT. OMA'S HUIS - TRAP - NACHT**

69

Rana staat bovenaan de trap. Ze ziet Oma beneden staan en hoort haar opgewekt praten.

Rana gaat op de bovenste tree zitten.

OMA

Is echt alles goed met je? Wanneer  
hebben ze je gevonden? O, Connie...  
Ik ben zo opgelucht. (...) Ze  
slaapt.

Rana is echt blij voor Suzan. Maar ze vecht tegen haar eigen tranen, kon zij haar ouders ook maar weer zien.

Oma legt de telefoon neer. Ze lijkt Rana's aanwezigheid te voelen en kijkt naar de trap.

Rana steekt haar hand op ter begroeting.

RANA

(fluisterend)  
Ik ga haar halen.

Rana wacht tot Oma in de keuken is verdwenen, en veegt dan haar tranen weg.

Ze staat op en loopt Suzans kamer in.

70

**INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - NACHT**

70

Oma en Suzan zitten aan de keukentafel. Suzan ziet er gelukkig, maar ook wat verdwaasd uit.

Rana zet glimlachend een cake en een fles sinaasappelsap op tafel.

RANA  
Het is feest!

Ze kijkt Suzan aan.

RANA (CONT'D)  
(zachtjes)  
Ik wist dat ze terug zou komen.

Oma glimlacht, met tranen in de ogen, vol bewondering voor Rana.

Rana snijdt de cake aan en geeft iedereen een stuk.

Ze schenkt de jus in.

RANA (CONT'D)  
Proost.

SUZAN  
Proost.

OMA  
Proost.

Iedereen heft het glas en drinkt.

Als de cake op is, laat Suzan een boer. Ze ziet er weer een beetje misselijk uit. Maar ze is heel gelukkig.

71 **EXT. DORP - ZONSOPGANG - DAG**

71

De zon komt op.

Suzan en Rana komen op Suzans fiets het hek voor Oma's huis uit - bijna een spiegeling van hoe Rana en Suzan op het paard zaten, maar nu is het Suzan die neemt Rana mee. Ze zijn nog in pyjama.

Ze fietsen het dorp in. Het is heel rustig op straat.

Als de zon hoger in de lucht klimt, stijgt ook hun stemming.

Rana begint een oud liedje uit Syrië te zingen, hetzelfde liedje als ze die nacht voor zichzelf zong.

Het is mooi.

Suzan is zo ontroerd dat ze begint te huilen.

Zonder om te kijken haalt Rana een zakdoek uit haar zak en geeft hem Suzan, die er haar gezicht mee afveegt.

Rana begint een operaversie van het liedje te zingen.

Suzan begint te lachen.

Rana's gezang wordt steeds vreemder en Suzans tranen worden tranen van blijdschap.

72

**EXT. OMA'S HUIS - OPRIT - DAG**

72

Twee dagen later.

Suzan staat bij het hek van Oma's huis te wachten. Ze draagt haar zonnebril en verschuift hem steeds.

De ene minuut heeft ze hem op haar hoofd, de volgende zet ze hem op haar neus. Ze kan niet beslissen wat het beste is.

Op de achtergrond zitten Rana en Oma op de drempel van het huis.

Wanneer een auto met chauffeur Oma's straat inrijdt, rent Suzan ernaartoe.

Ze rent naast de auto, terwijl die naar het huis toe rijdt. Ze zwaait en werpt kushandjes naar haar moeder, die achterin zit.

Als de auto eenmaal gestopt is, probeert Suzan de centraal vergrendelde deur te forceren, die haar bij Connie vandaan houdt.

Oma en Rana staan op. Oma nadert de auto. Maar Rana gaat juist verder naar achteren.

Zodra de deur opengaat, stort Suzan zich op haar moeder, die de auto uit probeert te komen.

Oma kijkt op de achtergrond toe. Ze wacht op haar beurt om haar, bijna verloren, dochter te verwelkomen.

Rana kunnen we niet meer zien.

Suzan stort zich in haar moeders armen.

Één grote, dikke knuffelpartij, zonder woorden.

Als Connie en Suzan een stap achteruit doen om elkaar beter te bekijken, komt Oma naar voren. Ze omhelst haar dochter met tranen in de ogen.

OMA

Connie...

CONNIE

Mam...

Nu zien we Rana die op het punt staat weg te glippen. Ze heeft tranen in haar ogen.

Suzan merkt haar ook op en wil iets zeggen maar Connie heeft Rana al in de gaten.

Connie laat Oma los en gaat naar Rana toe.

Rana kijkt weg, ze voelt zich niet op haar gemak.

CONNIE (CONT'D)  
Jij moet Rana zijn?

Rana wist niet dat Suzan over haar had verteld. Ze ziet er verbaasd uit.

Ze knikt. Ze kan even geen woorden vinden.

Connie neemt de hand van Rana.

CONNIE (CONT'D)  
Ik vind het erg leuk om kennis met je te maken.

Verlegen, glimlacht Rana.

Suzan - en ook Oma - staan te kijken. Tevreden.

Dan herinnert Suzan zich de zonnebril.

Ze pakt hem van haar hoofd, gaat snel naar Connie toe en geeft hem haar.

SUZAN  
Alsjeblieft.

Connie pakt de zonnebril.

CONNIE  
Bedankt. Bedankt dat je 'm voor me bewaard hebt.

Suzan stort zich weer in haar moeders armen.

73

**INT. ZWEMBAD - DAG**

73

De volgende dag.

Suzan en Rana zitten aan de rand van het zwembad.

Rana lacht naar Suzan.  
Suzan lacht terug.  
Rana kijkt nog steeds verlegen.

Maar dan plotseling, geeft ze Suzan een duwtje.

Suzan duwt terug.

Ook gaat ze Rana kietelen.



Als de meisjes elkaar wild kietelend te lijf gaan, vallen ze alle twee in het zwembad.

Connie duikt naast ze het zwembad in, komt dan weer boven.

Oma gaat op de rand zitten en laat zich in het water glijden.

De meisjes vechten in het water tussen Connie en Oma, die lachend toekijken.

74

**EXT. ZWEMBAD - TERRAS - DAG**

74

In de verte staan Connie en Oma ijsjes te kopen.

Rana en Suzan zitten op het terrasje buiten het zwembad waar ze een paar dagen geleden zaten.

Rana probeert klitten uit haar haren te borstelen.

Suzan kijkt naar haar moeder.

Terwijl ze borstelt, ziet Rana de liefdevolle blik in Suzans ogen als ze naar Connie kijkt.

Rana wordt er verdrietig van.

Maar als Connie en Oma naar de kinderen toekomen, en Rana ziet dat ze twee enorme pistache ijsjes brengen, wordt haar verdrietige blik een grote glimlach.

Suzan ziet ook de twee ijsjes, draait zich naar Rana en giechelt tevreden.

Rana heeft glinsterende ogen als ze haar ijsje van Connie aanneemt.

RANA

Bedankt!

Suzan en Rana doen alsof ze twee glazen champagne hebben.

SUZAN & RANA

Pistache Forever!

Als de ijsjes op zijn, rommelt Rana even in haar tas. Ze haalt er een envelopje uit, en is duidelijk nerveus.

Ze geeft Oma het envelopje.

RANA

Zou je dit voor me kunnen lezen? Ik vind het te moeilijk.

We zien nu dat de envelop er zeer officieel uit ziet. Oma ziet dat ook. Heel even kijkt ze bezorgd, maar doet dan snel alsof er niets aan de hand is.

OMA  
'Tuurlijk.

Iedereen wacht hoe Oma de envelop opent en begint te lezen.

Oma fronst. Ze ziet er weer bezorgd uit.

Iedereen kijkt in gespannen afwachting naar Oma.

Oma kijkt Rana aan. Ze zou het liever niet zeggen.

OMA (CONT'D)  
Je moet, met je tante, naar een  
ander centrum.

Rana kijkt naar Oma, dan naar Connie, dan Suzan - als het  
nieuws tot haar doordringt.

Die gezelligheid is helemaal weg.

75

**EXT. MEER - DAG**

75

De volgende dag. Ochtend.

Voorntjes knabbelen aan Suzans tenen. Ze zit aan het water.

Als ze langs de oever tuurt, ziet ze iemand in de verte haar  
kant oplopen. Je zou kunnen denken dat het Rana is, maar er  
klopt iets niet.

Suzan fronst.

Als de persoon dichterbij komt, zien we dat het toch Rana is.  
Maar - ze heeft een spijkerbroek en t-shirt aan.

De ketting die Suzan haar heeft gegeven hangt om haar hals.

Suzan is blij als ze de ketting ziet - dit geeft haar het  
gevoel dat Rana nog steeds Rana is.

Rana gaat naast Suzan zitten. Ze zwijgt en ziet er verdrietig  
uit.

Suzan weet niet of ze iets over Rana's kleren moet zeggen of  
niet, maar uiteindelijk kan ze zich niet meer inhouden.

SUZAN  
Waar zijn je kleren? Ik bedoel je  
echte kleren.

Nu zien we dat Rana haar zigeunerklere als een pakketje  
onder haar arm heeft.

Ze aarzelt even, dan geeft ze de kleren aan Suzan.

SUZAN (CONT'D)  
Maar..

RANA

Ik wil dat je die voor mij bewaard.

Nu aarzelt Suzan.

SUZAN

Maar, wat als je ze nodig hebt?

Rana wilt huilen maar doet haar uiterste best dat niet te doen.

RANA

Je bent m'n beste vriendin, weet je dat?

Ze probeert niet verdrietig te zijn, maar dat is ze wel.

Rana geeft - nogmaals - de kleren aan Suzan.

SUZAN

Jij ook.

Suzan accepteert ze, vervuld van emoties.

76

**EXT. AZC - INGANG - SCHEMER**

76

Bijna avond.

Suzan, Connie en Oma staan buiten het AZC.

Er staat een busje bij de ingang. De chauffeur rookt en loopt ongeduldig heen en weer.

Connie legt een arm om Suzans schouders heen, beschermend.

Ietsjes verder weg staat Simone. Ze glimlacht - aarzelend - naar Suzan.

Er druppelen een paar volwassenen het gebouw uit.

En dan de jongen die Simone leuk vindt met z'n familie. Simone zwaait halfslachtig. Hij zwaait niet terug, maar glimlacht bleekjes.

De chauffeur wil zijn sigaret oproken voor hij de deur van het busje open doet.

De mensen hangen er wat omheen voor ze mogen instappen.

En dan kijkt de chauffeur naar een lijst. Mogen ze gaan, of niet?

Als iedereen is ingestapt, is Rana nog steeds niet verschenen.

Suzan kijkt bezorgd.

SUZAN  
Misschien weigert ze weg te gaan?

CONNIE  
Misschien...

Maar Connie staakt haar zin want er komt nog iemand naar buiten.

Rana komt zo langzaam mogelijk de voordeur van het AZC uit. Er is een vrouw bij haar, de 'oude' vrouw die Suzan in het AZC heeft gezien - kennelijk de tante van Rana en niet eens zo oud - die moeite heeft met lopen en die angstig om zich heen kijkt.

Suzan, Connie en Oma zwaaien.

Suzan wil naar Rana toe rennen, maar er is iets aan Rana's gedrag dat Suzan tegenhoudt.

Rana kijkt naar Suzan, maar ze zwaait niet terug.

Ze helpt haar tante naar de bus lopen en ze stappen in.

Connie trekt Suzan naar zich toe.

Het is duidelijk dat Connie wil huilen, maar dat ze het niet doet omdat ze weet dat het Suzan nog verdrietiger zal maken.

77

**INT. BUSJE - DAG**

77

Rana en haar tante lopen door het busje. Rana zit eerst even naast het raam en helpt dan haar tante ook te gaan zitten.

Rana pakt de hand van haar tante en kijkt strak voor zich uit.

Ze kan haar gevoelens bijna niet beheersen. Ze wil naar Suzan kijken, maar ze weet dat ze gaat huilen als ze dat doet.

Zelfs als de tranen over haar gezicht druppelen, beweegt ze niet.

78

**EXT. AZC - DAG**

78

Het busje rijdt weg. Suzan staat te kijken.

Rana ziet er heel klein uit achterin het busje.

Suzan rent even achter het busje aan. Ze zwaait zo lang en hard als ze kan.

Op het laatste moment, draait Rana zich om. Ze zwaait verdrietig naar Suzan.

Suzan staat achter het busje te kijken. Net zo hulpeloos als Rana.

79 **EXT. DORP - PLATTELAND - AVOND**

79

De camera beweegt snel en hard omhoog, weg van Suzan, Connie en Oma.

Weg van het AZC.

Het busje rijdt door het hele land.

Het wordt donker. Het regent.

Rana kijkt door het raam van het busje. Haar tante slaapt, maar zij niet.

80 **INT. OMA'S HUIS - KEUKEN - AVOND**

80

Er liggen borden op tafel en de resten van avondeten. Suzan zit tussen Connie en Oma in op de bank.

Ze kijken een kinderprogramma op TV. Iedereen ziet er total uitgeput uit.

Connie aait over Suzans hoofd. Suzan kruipt tegen Connie aan.

LATER

Buiten zien we een volle maan, maar het weer is slecht en er komt onweer aan.

Suzan is tegen Connie aan in slaap gevallen.

CONNIE

Suzie. Je moet naar bed.

Suzan wordt half wakker. Langzaam staat ze op.

CONNIE (CONT'D)

Zal ik je brengen?

Suzan schudt haar hoofd en verlaat de kamer.

81 **INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - NACHT**

81

Suzan komt de kamer in, slaperig, maar ook diep in gedachten verzonken.

De spullen van Connie liggen nu ook in de kamer en het is duidelijk te zien dat Suzan en Connie gisteravond samen in bed hebben geslapen.

Suzan gaat naar het raam.

Ze kijkt naar buiten. Het is erg donker en het regent hard.  
Ze blijft daar staan luisteren naar het geluid van de regen.

82

**INT. OMA'S HUIS - SUZANS KAMER - ZONSOPGANG - DAG**

82

Zonsopgang.

Het wordt een mooie dag. Alles is nat en schoon van het regen. Een nieuwe dag.

Suzan ligt te slapen. Connie ligt naast haar.

Buiten: het geluid van een tractor die voorbij rijdt.

Suzan schrikt wakker.

Dan ziet ze Connie en ontspant.

Ze gaat Connie knuffelen. Niet zo hard dat het Connie wakker maakt, maar hard genoeg om Suzan een veilig gevoel te geven.

83

**INT. ANDERE AZC - DAG**

83

Een andere zonsopgang, door een ander, veel kleiner raam.

Rana ligt op een vouwbed te slapen.

Op het bed naast Rana zit een ander meisje te wachten.

Ze wil dat Rana wakker wordt, maar ze durft haar niet wakker te maken.

Het meisje heeft een knuffel op schoot.

Langzaam, wordt Rana wakker. Langzaam, neemt ze het meisje in zich op.

Het meisje glimlacht.

MEISJE  
(in eigen taal)  
Hallo.

Ze reikt Rana de knuffel aan.

Rana geeft geen antwoord, ze is nog steeds te slaperig en verward.

Ze neemt de knuffel niet meteen aan van het meisje. Ze kijkt ernaar, dan naar het meisje, en dan weer naar de knuffel.

Uiteindelijk steekt ze haar hand uit en aait over het hoofd van het knuffeltje voordat ze hem aanpakt.

Het meisje glimlacht, tevreden.

Rana glimlacht terug.

Ze kijkt naar de bijna lege kamer en houdt de knuffel vast.